ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

DZIENNIK WOJEWÓDZKI

NR 24 KATOWICE, DNIA 11 SIERPNIA 1947

Poz. TREŚĆ Str.

DZIAŁ URZĘDOWY

310.

DEKRET

z dnia 2 kwietnia 1947 r.

o zmianie dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 137 z dnia 16 kwietnia 1947 r.)

Na podstawie art. 4 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 22 lutego 1947 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 20, poz. 79) — Rada Ministrów postanawia, a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrecie z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 4 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Za gospodarstwo rolne w rozumieniu niniejszego dekretu uważa się ogólny obszar gruntów położonych w jednej gminie, a należących bądź do jednej osoby fizycznej lub prawnej, bądź do małżonków sądownie nie-

rozłączonych i ich dzieci niepełnoletnich, bądź do dwu lub więcej osób (fizycznych lub prawnych) w częściach ułamkowych.";

2) w art. 8 po ust. 4 dodaje się nowy ust. 5 w brzmieniu:

„5. Tryb urzędowania komisji podatku gruntowego określi rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu.";

3) w art. 9 pkt 6) otrzymuje brzmienie:

„6. grunty użytkowane przez publiczne szkoły powszechne, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze oraz internaty dla uczącej się młodzieży,";

4) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Art. 10. 1. Podatek, poza przypadkami określonymi w ust. 2 i 3, wynosi od podstawy opodatkowania (art. 7) przeliczonej na równowartość:

1)		do 10 q żyta —	4%	podstawy opodatkowania
2)	ponad	10 do 20 „ „ —	6%	„ „
3)	„	20 „ 30 „ „ —	8%	„ „
4)	„	30 „ 50 „ „ —	10%	„ „
5)	„	50 „ 100 „ „ —	12%	„ „
6)	„	100 „ 150 „ „ —	14%	„ „
7)	„	150 „ „ —	16%	„ „

Równowartość określa się według ceny ustalonej w trybie art. 7 ust. 3.

2. Podatek wynosi 8% podstawy opodatkowania dla gospodarstw rolnych posiadanych przez:

1) Skarb Państwa i związki samorządowe z wyjątkiem gospodarstw użytkowanych przez przedsiębiorstwa państwowe i samorządowe oraz przedsiębiorstwa i majątki pozostające pod zarządem państwowym lub samorządowym;

2) przedsiębiorstwa i majątki, o których mowa w pkt 1), jeżeli prowadzone są wyłącznie na potrzeby administracji państwowej albo związków samorządu terytorialnego;

3) przedsiębiorstwa państwowe rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim;

4) przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego rozliczające się centralnie ze związkiem w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; za rozliczające się centralnie uważa się przedsiębiorstwa samorządowe własne, dzierżawione, bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego, których plan finansowo-gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika; na równi z rozliczającymi się centralnie przedsiębiorstwami związku samorządu terytorialnego traktuje się przedsiębiorstwa prowadzone bezpośrednio lub za pośrednictwem wyodrębnionych organów przez dwa lub więcej związki samorządu terytorialnego, jeżeli obsługują teren przyległych do siebie gmin wiejskich lub miejskich; okoliczność, że przedsiębiorstwa te nie wchodzą całą nadwyżką lub stratą eksploatacyjną do budżetu lub załącznika do budżetu jednego związku samorządu terytorialnego, nie stoi na przeszkodzie do zastosowania niniejszego przepisu;

5) instytucje ubezpieczeń społecznych, związki zawodowe oraz osoby prawne, których dochód, zgodnie ze statutem, jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne;

6) państwowe przedsiębiorstwa, mające na celu prowadzenie gospodarstw rolnych;

7) lasy państwowe.

3. Podatek wynosi 6% podstawy opodatkowania dla gospodarstw rolnych:

1) uznanych za ośrodki kultury rolnej;

2) posiadanych przez szkoły rolnicze i instytucje naukowe lub należące do instytucyj publiczno-prawnych zakłady doświadczalne, jeżeli grunty użytkowane są wyłącznie w celach naukowych lub doświadczalnych.

4. Upoważnia się Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych do obniżania w drodze rozporządzenia podatku w granicach do 50% w poszczególnych latach podatkowych dla wszystkich lub niektórych grup podatników w całym Państwie lub na poszczególnych jego obszarach.";

5) w art. 11 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Za dzieci uważa się dzieci z małżeństwa, pozamałżeńskie, przysposobione i pasierbów do lat 14, jeżeli w roku poprzedzającym rok podatkowy nie posiadały własnych źródeł dochodu. Ulgi przyznaje się według stanu z dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rok podatkowy.";

6) w art. 12 dodaje się nowy ust. 5 w brzmieniu:

„5. Bliższe przepisy, dotyczące ustalania zarówno szkód z powodu klęsk żywiołowych i działań wojennych jak i stanu zagospodarowania gospodarstw powstałych z przebudowy ustroju rolnego i z osadnictwa, określi rozporządzenie Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Skarbu.";

7) art. 13 otrzymuje brzmienie:

„Art. 13. Podatek płatny jest w terminie do dnia 1 listopada każdego roku. Podatnik obowiązany jest jednak wpłacić w terminie do dnia 1 marca każdego roku zaliczkę na podatek w wysokości połowy podatku wymierzonego za rok ubiegły.";

8) w art. 16 pkt. 1), 2) i 3) otrzymują brzmienie:

„1) nieruchomości stanowiące własność Skarbu Państwa, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz jeżeli nie są użytkowane przez przedsiębiorstwa państwowe lub pozostające pod zarządem państwowym; zwolnione są jednak nieruchomości użytkowane przez przedsiębiorstwa państwowe rozliczające się centralnie ze Skarbem Państwa w ramach budżetu państwowego i wyszczególnione w zarządzeniu Ministrów: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu, ogłoszonym w Monitorze Polskim;

2) nieruchomości stanowiące własność związku samorządu terytorialnego, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz jeżeli nie są użytkowane przez przedsiębiorstwa tych związków lub przez przedsiębiorstwa pozostające pod ich zarządem; zwolnione są jednak nieruchomości użytkowane przez przedsiębiorstwa związków samorządu terytorialnego rozliczające się centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku samorządu terytorialnego; za rozliczające się centralnie uważa się przedsiębiorstwa samorządowe własne, dzierżawione, bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego, których plan finansowo-gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika; na równi z rozliczającymi się centralnie przedsiębiorstwami związku samorządu terytorialnego traktuje się przedsiębiorstwa prowadzone bezpośrednio lub za pośrednictwem wyodrębnionych organów przez dwa lub więcej związki samorządu terytorialnego, jeżeli obsługują teren przyległych do siebie gmin wiejskich lub miejskich; okoliczność, że przedsiębiorstwa te nie wchodzą całą nadwyżką lub stratą eksploatacyjną do budżetu lub załącznika do budżetu jednego związku samorządu terytorialnego, nie stoi na przeszkodzie do przyznania zwolnienia;

3) nieruchomości stanowiące własność instytucji ubezpieczeń społecznych, zakładów naukowych, prawnie uznanych wyznań religijnych i ich instytucyj sierocińców, zakładów wychowawczych i opiekuńczych, związków zawodowych oraz osób prawnych i instytucyj, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kul-

turalne, sportowe i dobroczynne, jeżeli te nieruchomości lub ich części nie przynoszą dochodu przez wynajęcie lub wydzierżawienie oraz gdy nie są zajęte przez przedsiębiorstwa tych związków, instytucji i osób prawnych.";

9) w art. 25 pkt 2) i 3) otrzymują brzmienie:

„2) lokale zajmowane przez urzędy samorządowe i przedsiębiorstwa samorządowe rozliczające się centralnie ze związkiem samorządowym w ramach budżetu danego związku; za rozliczające się centralnie uważa się przedsiębiorstwa samorządowe własne, dzierżawione bądź też pozostające w zarządzie związku samorządu terytorialnego, których plan finansowo-gospodarczy wchodzi do budżetu związku samorządu terytorialnego wprost lub w formie załącznika; na równi z rozliczającymi się centralnie przedsiębiorstwami związków samorządu terytorialnego traktuje się przedsiębiorstwa prowadzone bezpośrednio lub za pośrednictwem wyodrębnionych organów przez dwa lub więcej związki samorządu terytorialnego, jeżeli obsługują teren przyległych do siebie gmin wiejskich lub miejskich; okoliczność, że przedsiębiorstwa te nie wchodzą całą nadwyżką lub stratą eksploatacyjną do budżetu lub załącznika do budżetu jednego związku samorządu terytorialnego, nie stoi na przeszkodzie do przyznania zwolnienia;

3) lokale zajmowane przez instytucje ubezpieczeń społecznych, zakłady naukowe, prawnie uznane wyznania religijne i ich instytucje, sierocińce, zakłady wychowawcze i opiekuńcze, związki zawodowe oraz osoby prawne i instytucje, których dochód zgodnie ze statutem jest obracany w całości na cele ogólnej użyteczności, naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe i dobroczynne, z wyjątkiem części tych lokali odnajmowanych lub oddawanych bezpłatnie do użytkowania osobom trzecim, a także z wyjątkiem lokali w całości lub w części zajmowanych przez przedsiębiorstwa tych związków, instytucyj i osób prawnych.";

10) art. 26 otrzymuje brzmienie:

„Art. 26. 1. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, spadkach nieobjętych i osobach prawnych, zajmujących lokale lub ich części w nieruchomościach własnych bądź w charakterze najemców.

2. Najemcami w rozumieniu niniejszego dekretu są lokatorzy główni i osoby wprowadzone do lokalu na mocy orzeczeń komisji mieszkaniowych lub władz kwaterunkowych.

3. Za podatek odpowiadają solidarnie z podatnikiem wszystkie osoby zajmujące z nim lokal lub jego część, za zwyżkę jednak podatku, wynikającą z przepisu art. 29 ust. 2, odpowiada solidarnie z podatnikiem wyłącznie osoba w tym przepisie wymieniona.";

11) w art. 32 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Maksymalne stawki podatku od publicznych zabaw, rozrywek i widowisk dla poszczególnych grup miast oraz dla gmin wiejskich, zasady wymiaru, poboru i termin płatności tego podatku, jak również zasady stosowania zwolnień i ulg podatkowych określą w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz innymi zainteresowanymi ministrami.";

12) art. 33 otrzymuje brzmienie:

„Art. 33. 1. Na rzecz gmin miejskich i wiejskich oraz powiatowych związków samorządowych, na których obszarze znajdują się kopalnie minerałów, jak również na rzecz pobliskich gmin miejskich i wiejskich oraz powiatowych związków samorządowych, w których zamieszkują robotnicy tych kopalń, pobiera się podatek od kopalń.

2. Przepis ustępu poprzedzającego stosuje się zarówno do minerałów, które na podstawie prawa górniczego podlegają woli górniczej t. j. mogą być przedmiotem własności górniczej, chociażby zastrzeżonej jedynie na rzecz Państwa, jak i do solanek, minerałów bitumicznych i pozostałych minerałów, które stanowią przynależność własności gruntowej i nie mogą być przedmiotem odrębnej własności górniczej.

3. Podatek pobiera się od ilości wydobytych minerałów. Nie może on przekraczać 1% ceny lub wartości sprzedażnej, po potrąceniu akcyzy bądź opłaty monopolowej, pobieranych od minerałów, wydobywanych przez kopalnie.

4. Obowiązek podatkowy ciąży na osobach fizycznych, spadkach nieobjętych i osobach prawnych, wydobywających minerały.

5. Jeżeli jest dwa lub więcej związków samorządowych współuprawnionych do poboru podatków, co do wysokości i sposobu pobierania podatku oraz co do podziału wpływów podatkowych powinno nastąpić porozumienie między współuprawnionymi związkami samorządowymi. Jeżeli porozumienie nie zostanie osiągnięte, sprawę rozstrzyga wojewódzka rada narodowa.

6. Zasady wymiaru, poboru i termin płatności podatku od kopalń określą w drodze rozporządzenia Ministrowie: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz innymi zainteresowanymi ministrami.";

13) art. 39 otrzymuje brzmienie:

„Art. 39. 1. Gminom miejskim na ich obszarze, a powiatowym związkom samorządowym na obszarze gmin wiejskich, wolno pobierać w latach podatkowych 1946, 1947, 1948 i 1949 podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych, nie wyłączając spożycia artykułów objętych monopolami państwowymi.

2. Wysokość podatku nie może przekraczać 10% należności za spożycie.

3. W pierwszym półroczu 1946 r. pobiorą gminy zaliczkę na podatek gruntowy w wysokości od 50% do 100% podatku gruntowego, przypadającego na podstawie przepisów dekretu z dnia 13 kwietnia 1945 r. o reformie samorządowego systemu podatkowego (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 73); zaliczka ta podlega potrąceniu z wymiaru podatku gruntowego na rok podatkowy 1946.

4. Zaliczka na podatek gruntowy, o której mowa w art. 13, wynosi w roku podatkowym 1947 — 100% podatku gruntowego, wymierzonego za rok 1946".

Art. 2. Upoważnia się Ministrów Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu z dnia 20 marca 1946 r. o podatkach komunalnych (Dz. U. R. P. Nr 19, poz. 128) z uwzględnieniem zmian dokonanych niniejszym dekretem.

Art. 3. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrom: Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrami: Skarbu oraz Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 4. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1947 r.

Prezydent Rzeczypospolitej: Bolesław Bierut
Prezes Rady Ministrów: Józef Cyrankiewicz
w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Żaruk-Michalski
w/z Minister Ziem Odzyskanych: Józef Dubiel
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
w/z Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:
Stanisław Tkaczow

311.

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA ZIEM ODZYSKANYCH I MINISTRA ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ

z dnia 7 maja 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu, Skarbu, Odbudowy, Żeglugi, Leśnictwa, Zdrowia, Komunikacji i Obrony Narodowej w przedmiocie komisyj klasyfikacyjno-szacunkowych i komisyj osadnictwa nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 195, z dnia 30 maja 1947 r.)

Na podstawie art. 24 i 38 ust. 2 dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia

nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 389) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w rozporządzeniu niniejszym:

1) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska;
2) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym jest mowa o dekrecie bez bliższego określenia, należy przez to rozumieć dekret z dnia 6 grudnia 1946 r. o przekazywaniu przez Państwo mienia nierolniczego na obszarze Ziem Odzyskanych i b. Wolnego Miasta Gdańska.

3. Ilekroć w rozporządzeniu niniejszym mowa jest o Komisji Głównej, komisji wojewódzkiej, komisji osadnictwa lub komisji odwoławczej, bez bliższego określenia, należy przez to odpowiednio rozumieć Główną Komisję Klasyfikacyjno-Szacunkową, wojewódzką komisję klasyfikacyjno-szacunkową, komisję osadnictwa nierolniczego lub odwoławczą komisję osadnictwa nierolniczego, przewidziane w dekrecie.

§ 2. 1. Komisja Główna składa się z powołanych imiennie 14 członków i 14 zastępców. Po dwóch członków i po dwóch zastępców wyznaczają Ministrowie Ziem Odzyskanych i Administracji Publicznej, a po jednym członku i jednym zastępcy Ministrowie: Skarbu, Przemysłu i Handlu, Odbudowy i Obrony Narodowej oraz Prezesi Centralnego Urzędu Planowania i Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego, jak również Centralna Komisja Związków Zawodowych, Związek Rewizyjny Spółdzielni R. P., Związek Izb Przemysłowo-Handlowych oraz Związek Izb Rzemieślniczych.

2. Zastępca członka może brać udział w obradach z głosem doradczym, a w razie nieobecności osoby, którą zastępuje, bierze w nich udział z głosem stanowczym.

§ 3. Przewodniczącego Komisji Głównej oraz jego zastępcę wyznacza spośród członków Komisji Głównej Minister Ziem Odzyskanych w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej.

§ 4. Komisja Główna podejmuje uchwały na posiedzeniach plenarnych.

§ 5. W sprawach, dotyczących mienia należącego do właściwości ministrów, nie wymienionych w § 2, lub mienia, w którym ministrowie ci są zainteresowani, w posiedzeniach Komisji Głównej biorą udział z głosem stanowczym delegaci tych ministrów. Delegatów tych wyznaczają właściwi ministrowie bądź na wniosek przewodniczącego Komisji Głównej, bądź z własnej inicjatywy.

§ 6. Porządek obrad Komisji Głównej oraz terminy jej posiedzeń ustala przewodniczący i przesyła zawiadomienia o terminie i porządku obrad członkom Komisji Głównej oraz wszystkim ministrom nie wymienionym w § 2. Zawiadomienia doręczyć należy na tydzień przed wyznaczonym terminem. Okoliczność doręczenia zawiadomień należy stwierdzić w protokóle posiedzenia.

§ 7. Dla ważności uchwał Komisji Głównej konieczna jest obecność przynajmniej 7 członków.

§ 8. Uchwały Komisji Głównej zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 9. Komisja Główna działa przy Ministrze Ziem Odzyskanych.

§ 10. 1. Komisja Główna sprawuje nadzór nad działalnością komisyj wojewódzkich.

2. Komisja Główna może uchylić lub zmienić w drodze nadzoru uchwałę wojewódzkiej komisji, o ile osoby trzecie nie nabyły praw w związku z tą uchwałą.

§ 11. Komisja Główna może powoływać rzeczoznawców celem wysłuchania ich opinii.

§ 12. 1. Komisja wojewódzka składa się z wojewody oraz z członków powołanych po jednym dla każdego zespołu komisji przez Ministrów: Ziem Odzyskanych, Skarbu, Odbudowy oraz Przemysłu i Handlu, jak również przez Prezesów Centralnego Urzędu Planowania i Głównego Urzędu Planowania Przestrzennego oraz przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej. Dla spraw, dotyczących mienia położonego na obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska, w skład komisji zamiast delegata powołanego przez Ministra Ziem Odzyskanych wchodzi delegat wyznaczony przez Ministra Administracji Publicznej.

2. Ponadto Ministrowie nie wymienieni w ustępie poprzedzającym mogą wyznaczyć po jednym delegacie dla zespołów, w których pracach są zainteresowani. Delegaci ci biorą udział w posiedzeniach plenarnych zespołu z głosem stanowczym.

3. W obradach komisji biorą udział z głosem doradczym przedstawiciele:

1) okręgowego urzędu likwidacyjnego;
2) okręgowej rady Związków Zawodowych;
3) okręgu Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P.;
4) izby przemysłowo-handlowej;
5) izby rzemieślniczej;
6) okręgowej izby lekarskiej;
7) okręgowej izby lekarsko-dentystycznej;
8) okręgowej izby aptekarskiej;
9) zarządu gminnego, właściwego ze względu na położenie mienia;
10) Związku Osadników Wojskowych.

4. Przewodniczącym wojewódzkiej komisji jest wojewoda, a zastępcą jego jeden z członków komisji wyznaczony przez Ministra Ziem Odzyskanych. Dla spraw, dotyczących mienia położonego na obszarze b. Wolnego Miasta Gdańska, zastępcę przewodniczącego wyznacza Minister Administracji Publicznej.

§ 13. 1. Komisja wojewódzka orzeka w zespołach.

2. Podziału na zespoły i powołania przewodniczących każdego zespołu spośród jego członków dokonuje przewodniczący komisji.

3. Zespół orzeka w sprawach określonych w art. 19 pkt 1 na posiedzeniach plenarnych, a w pozostałych sprawach na ścisłym komitecie zespołu w składzie: przewodniczącego zespołu oraz delegatów ministrów: Skarbu, Odbudowy, Przemysłu i Handlu, jako też przedstawiciela wojewódzkiej rady narodowej, po wysłuchaniu opinii delegatów instytucyj wymienionych w § 12 ust. 2.

4. Zawiadomienia o terminie i porządku obrad posiedzeń wysyła przewodniczący zespołu. Niedoręczenie zawiadomienia wszystkim członkom, którzy mogą brać udział w posiedzeniach plenarnych bądź też w posiedzeniach ścisłego komitetu zespołu z głosem stanowczym, powoduje nieważność uchwał powziętych na posiedzeniu. Okoliczność doręczenia zawiadomienia powinna być stwierdzona w protokóle posiedzenia.

§ 14. 1. Dla ważności uchwał powziętych na posiedzeniach plenarnych bądź też na posiedzeniach ścisłego komitetu zespołu, wymagana jest obecność co najmniej $^{2}/_{3}$ członków, wchodzących w skład ścisłego komitetu zespołu.

2. Uchwały zapadają większością głosów oddanych. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 15. 1. Każdy członek komisji wojewódzkiej, biorący udział w posiedzeniu zespołu z głosem stanowczym, może w ciągu dwóch tygodni od zapadnięcia uchwały komisji powziętej na posiedzeniu tego zespołu, wnieść sprzeciw na piśmie na ręce przewodniczącego komisji (art. 20).

2. Przewodniczący komisji niezwłocznie po wpłynięciu sprzeciwu przesyła sprzeciw ten wraz z aktami sprawy do Komisji Głównej.

§ 16. 1. Wniesienie sprzeciwu wstrzymuje wykonanie uchwały komisji wojewódzkiej w części objętej sprzeciwem.

2. Komisja Główna może:

1) sprzeciw odrzucić;
2) uchylić uchwałę komisji wojewódzkiej i przekazać jej sprawę do ponownego rozpatrzenia;

3) uchylić uchwałę komisji wojewódzkiej i powziąć ostateczną decyzję.

§ 17. Przepis § 11 stosuje się odpowiednio do komisji wojewódzkiej.

§ 18. 1. Ostateczne uchwały komisji wojewódzkiej oraz powzięte w trybie § 16 ust. 2 pkt 3 uchwały Komisji Głównej ogłaszane będą w wojewódzkich dziennikach urzędowych, właściwych ze względu na położenie mienia.

2. Ogłoszenie zarządza przewodniczący komisji wojewódzkiej, przesyłając jednocześnie poświadczony przez siebie odpis uchwały komisji osadnictwa, właściwej ze względu na położenie mienia.

§ 19. Komisje osadnictwa działają przy powiatowych władzach administracji ogólnej.

§ 20. W skład komisji osadnictwa wchodzi: przewodniczący komisji, którym jest starosta lub powołany przez niego urzędnik referatu osiedleńczego starostwa, oraz delegaci: powiatowej bądź miejskiej rady narodowej, powiatowej rady związków zawodowych, powiatowego oddziału Związku Osadników Wojskowych, instytucji kredytowej upoważnionej w trybie art. 26 przez Ministra Skarbu do zawierania umów sprzedaży lub umów dzierżawy, tudzież powiatowego oddziału Państwowego Urzędu Repatriacyjnego. Każda z powyższych władz i instytucji wyznacza tylu delegatów, ile utworzonych jest w danej komisji osadnictwa zespołów.

§ 21. 1. Dla orzekania w sprawach, należących stosownie do postanowień dekretu do właściwości komisji osadnictwa, tworzy się zespoły orzekające.

2. W skład zespołu wchodzą:
1) przewodniczący komisji osadnictwa lub powołany imiennie przez starostę urzędnik referatu osiedleńczego starostwa, jako przewodniczący zespołu,
2) delegat powiatowej rady narodowej bądź w miastach wydzielonych — miejskiej rady narodowej, właściwej ze względu na siedzibę komisji,
3) delegat powiatowej rady związków zawodowych;
4) delegat powiatowego oddziału Związku Osadników Wojskowych;
5) delegat instytucji kredytowej, upoważnionej w trybie art. 26 przez Ministra Skarbu do zawierania umów sprzedaży lub umów dzierżawy;
6) delegat powiatowego oddziału Państwowego Urzędu Repatriacyjnego.

3. Z głosem doradczym w posiedzeniach zespołu biorą nadto udział:
1) delegat gminnej rady narodowej, właściwej ze względu na położenie przekazywanego mienia;
2) delegat właściwego ze względu na rodzaj mienia samorządu gospodarczego lub zawodowego (izby przemysłowo-handlowej, rzemieślniczej, lekarskiej, lekarsko-dentystycznej, aptekarskiej itp.).
3) delegat oddziału Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P.;
4) delegat obwodowego biura likwidacyjnego.

4. Ilość zespołów określi wojewoda na wniosek starosty.

§ 22. Komisja osadnictwa orzeka na pisemny wniosek osoby, ubiegającej się o przekazanie mienia.

§ 23. Komisja osadnictwa orzeka o przekazaniu mienia nie wcześniej niż po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia uchwały komisji wojewódzkiej, stosownie do § 18.

§ 24. 1. Jeżeli wniosek dotyczy mienia nie objętego ogłoszoną uchwałą, przewodniczący komisji osadnictwa nie wszczyna postępowania do czasu powzięcia uchwały przez komisję wojewódzką. O wpłynięciu wniosku, dotyczącego mienia nie objętego ogłoszoną uchwałą, przewodniczący zawiadamia komisję wojewódzką.

2. Przewodniczący komisji wszczyna postępowanie z urzędu po prawomocnym rozstrzygnięciu, że mienie podlega przekazaniu w trybie dekretu.

§ 25. 1. Przewodniczący komisji osadnictwa po otrzymaniu wniosku i stwierdzeniu, że dotyczy on mienia, podlegającego przekazaniu, przydziela rozpoznanie wniosku jednemu z zespołów.

2. Jeżeli w stosunku do określonego mienia wpłynie więcej niż jeden wniosek, przekazuje się wszystkie wnioski jednemu zespołowi w celu łącznego rozpoznania. Przepis ten stosuje się odpowiednio w przypadku wpłynięcia nowego wniosku, dotyczącego mienia, będącego już przedmiotem obrad zespołu.

§ 26. Dla ważności decyzji komisji osadnictwa wymagana jest obecność na posiedzeniu co najmniej 4 członków zespołu, mających głos stanowczy. Decyzje w sprawie przekazania mienia zapadają większością $^{2}/_{3}$ głosów obecnych członków zespołu. W innych sprawach decyzje zespołu zapadają zwykłą większością oddanych głosów.

§ 27. 1. Do trybu postępowania przed komisjami osadnictwa i komisjami odwoławczymi stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 grudnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr 100, poz. 976) i ustawą z dnia 11 stycznia 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3, poz. 16), o ile dekret lub rozporządzenie niniejsze nie stanowi inaczej.

2. Przepis art. 90 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym nie ma zastosowania do odwołań od decyzji komisji osadnictwa.

§ 28. 1. Decyzja komisji osadnictwa o przekazaniu mienia zawierać powinna:
1) numer i datę decyzji oraz nazwę komisji osadnictwa;
2) skład osobowy zespołu ze wskazaniem władzy lub instytucji reprezentowanej przez każdego członka zespołu;
3) powołanie się na podstawę prawną;
4) imię, nazwisko i adres osoby, na rzecz której przekazuje się mienie;
5) dokładne oznaczenie mienia, ze wskazaniem numeru i daty wojewódzkiego dziennika urzędowego, w którym zamieszczona została uchwała komisji wojewódzkiej;
6) wskazanie trybu i warunków przekazania mienia, cenę lub czynsz oraz sposób zapłaty, jak również inne szczegółowe warunki przekazania;
7) uzasadnienie decyzji;
8) pouczenie o środkach odwoławczych;
9) podpisy wszystkich członków zespołu, biorących udział w powzięciu decyzji.

2. Członkowie zespołu komisji osadnictwa mogą przy podpisywaniu decyzji zaznaczyć swe odrębne zdanie przez umieszczenie przy podpisie słów: „przy odrębnym zdaniu". Uzasadnienie odmiennego zdania powinno być dołączone do protokółu.

§ 29. Odpis decyzji, o której mowa w § 28, doręcza się z urzędu osobom, które przed jej powzięciem zgłosiły wniosek o przekazanie mienia. Odpisu uzasadnienia odrębnego zdania nie doręcza się stronom.

§ 30. Komisje odwoławcze działają przy wojewódzkich władzach administracji ogólnej.

§ 31. Komisja odwoławcza składa się z przewodniczącego komisji odwoławczej, którym jest wojewoda lub powołany przez niego urzędnik wydziału osiedleńczego urzędu wojewódzkiego, oraz z delegatów wojewódzkiej rady narodowej, okręgowej rady związków zawodowych, instytucji kredytowej upoważnionej w trybie art. 26 przez Ministra Skarbu do zawierania umów sprzedaży lub umów dzierżawy, wojewódzkiego oddziału Państwowego Urzędu Repatriacyjnego i zarządu wojewódzkiego Związku Osadników Wojskowych. Każda z władz i instytucji wyznacza tylu delegatów, ile utworzonych jest przy danej komisji odwoławczej zespołów.

§ 32. 1. Do rozstrzygania odwołań tworzy się zespoły komisji odwoławczej.

2. W skład zespołu wchodzi:
1) przewodniczący komisji odwoławczej lub powołany przez wojewodę urzędnik wydziału osiedleńczego urzędu wojewódzkiego jako przewodniczący zespołu;

2) delegat wojewódzkiej rady narodowej, wyznaczony przez prezydium tej rady;
3) delegat okręgowej rady związków zawodowych;
4) delegat instytucji kredytowej, upoważnionej w trybie art. 26 przez Ministra Skarbu do zawierania umów sprzedaży lub umów dzierżawy;
5) delegat wojewódzkiego oddziału Państwowego Urzędu Repatriacyjnego;
6) delegat zarządu wojewódzkiego Związku Osadników Wojskowych.

3. Z głosem doradczym w posiedzeniach komisji odwoławczej biorą ponadto udział:
1) delegat gminnej rady narodowej, właściwej ze względu na położenie przekazywanego mienia;
2) delegat właściwego ze względu na rodzaj mienia samorządu gospodarczego i zawodowego (izby przemysłowo-handlowej, rzemieślniczej, lekarskiej, lekarsko-dentystycznej, aptekarskiej itp.);
3) delegat okręgowego urzędu likwidacyjnego;
4) delegat okręgu Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P.

4. Ilość zespołów poszczególnych komisji określi na wniosek wojewody Minister Ziem Odzyskanych, a dla spraw dotyczących mienia położonego na terenie b. Wolnego Miasta Gdańska — Minister Administracji Publicznej.

§ 33. Przepisy §§ 25, 26, 27, 28 i 29 mają odpowiednie zastosowanie do komisji odwoławczej.

§ 34. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Adm. Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
Minister Przemysłu i Handlu: Hilary Minc
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski
Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski
Minister Żeglugi: Adam Rapacki
Minister Leśnictwa: Bolesław Podedworny
Minister Zdrowia: Tadeusz Michejda
Minister Komunikacji: Jan Rabanowski
Minister Obrony Narodowej
Michał Żymierski, Marszałek Polski

312.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI
z dnia 10 kwietnia 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Bezpieczeństwa Publicznego, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych, Spraw Zagranicznych i Skarbu — o postępowaniu w sprawach o wyłączenie ze społeczeństwa polskiego osób narodowości niemieckiej.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 163, z dnia 25 kwietnia 1947 r.)

Na podstawie art. 14 dekretu z dnia 13 września 1946 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego osób narodowości niemieckiej (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 310) zarządza się, co następuje:

§ 1. Artykuły powołane w przepisach rozporządzenia niniejszego odnoszą się do dekretu z dnia 13 września 1946 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego osób narodowości niemieckiej (Dz. U. R. P. Nr 55, poz. 310).

§ 2. Dochodzenie, przewidziane w art. 7 ust. 4, ma na celu zebranie szczegółowych danych co do osoby określonej w art. 1 ust. 1, a dotyczących:
a) ustalenia tożsamości,
b) obywatelstwa,
c) zachowania się, wskazującego na niemiecką odrębność narodową, a zwłaszcza używania języka niemieckiego, udziału w jakichkolwiek niemieckich organizacjach, stosunku do społeczeństwa polskiego,
d) stanu rodzinnego,
e) stosunków majątkowych.

§ 3. Ponadto dochodzenie powinno ustalić dane dotyczące:
a) woli małżonka osoby, określonej w art. 1, co do pozostania na obszarze Państwa Polskiego lub opuszczenia tego obszaru,
b) woli rodziców co do zachowania przez ich małoletnie dzieci obywatelstwa Państwa Polskiego,
c) zachowania się małoletniego, który działa z rozeznaniem, a co do którego rodzice, opuszczając kraj, wyrażą życzenie zachowania przez niego obywatelstwa Państwa Polskiego,
d) woli małoletniego dziecka osoby określonej w art. 1 ust. 1, które ukończyło 13 rok życia i działa z rozeznaniem, co do pozostania nadal na obszarze Państwa Polskiego i zachowania obywatelstwa Państwa Polskiego,
e) zachowania się małoletniego, określonego w pkt. d), oraz jego stosunku do Państwa i społeczeństwa polskiego.

§ 4. Wyniki dochodzenia powinny być zaprotokółowane, a protokóły powinny być odczytane i w miarę możności podpisane przez osoby zeznające. W razie braku podpisu należy w protokóle wskazać przyczynę braku.

§ 5. Przed wystąpieniem z wnioskiem o pozbawienie obywatelstwa organ bezpieczeństwa publicznego zwraca się do prezydium miejskiej lub gminnej rady narodowej miejsca zamieszkania bądź miejsca pobytu osoby, której wniosek dotyczy, o opinię o niej i o jej zachowaniu oraz o opinię o jej małżonku i dzieciach.

§ 6. Do zgłoszenia wniosku o pozbawienie obywatelstwa Państwa Polskiego, wysiedlenie z obszaru Państwa i przepadek mienia właściwe są powiatowe, miejskie lub wojewódzkie urzędy bezpieczeństwa publicznego.

§ 7. Do wniosku należy dołączyć:
a) akta przeprowadzonego dochodzenia,
b) w miarę możności dokumenty lub odpisy dokumentów, stwierdzających dane ustalone w dochodzeniu,
c) opinię prezydium rady narodowej.

§ 8. Wniosek można przesłać bez opinii prezydium rady narodowej, jeżeli nie zostanie ona nadesłana w ciągu 2 tygodni od daty zwrócenia się o opinię. W tym przypadku należy dołączyć do wniosku notatkę o nienadesłaniu opinii ze wskazaniem adresata i daty pisma.

§ 9. Jeżeli zachodzi obawa, że dochodzenie i postępowanie przed władzą administracji ogólnej I instancji może trwać w stosunku do osoby tymczasowo aresztowanej dłużej niż trzy miesiące, organ bezpieczeństwa publicznego zwraca się przed upływem tego terminu do właściwego sądu (art. 8 ust. 3) o przedłużenie tymczasowego aresztu.

§ 10. 1. O toczącym się postępowaniu przeciwko osobie, określonej w art. 1, należy zawiadomić małżonka i dzieci do lat 18.

2. Jeżeli dziecko (art. 3) osoby, przeciwko której toczy się postępowanie, wyrazi chęć pozostania nadal obywatelem Państwa Polskiego, władza przed którą toczy się postępowanie zawiadamia właściwą władzę opiekuńczą.

§ 11. 1. Zarządzenia i orzeczenia o zajęciu i przepadku majątku osoby pozbawionej obywatelstwa wykonują okręgowe urzędy likwidacyjne, przewidziane w dekrecie z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87), właściwe ze względu na miejsce położenia majątku podlegającego zajęciu lub przepadkowi.

2. W postępowaniu przed okręgowym urzędem likwidacyjnym stosuje się odpowiednio przepisy rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 listopada 1946 r. wydanego w porozumieniu z Ministrem Ziem Odzyskanych w sprawie organizacji i zakresie uprawnień urzędów likwidacyjnych (Dz. U. R. P. Nr 64, poz. 360) oraz innych rozporządzeń wykonawczych wydanych na podstawie art. 9, 12 ust. 3 i 13 ust. 2 dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich.

§ 12. 1. Do przepadku stosuje się odpowiednio przepisy dekretu o majątkach opuszczonych i poniemieckich.

2. Wyłączone są spod zajęcia i przepadku niezbędne przedmioty osobistego użytku.

3. Władza administracji ogólnej I instancji zarządza zajęcie majątku zagrożonego przepadkiem z urzędu lub na wniosek.

4. Zajęcie może nastąpić już w toku dochodzenia na wniosek organu bezpieczeństwa publicznego, który winien wskazać okoliczności powodujące pozbawienie obywatelstwa oraz uprawdopodobnić obawę utraty majątku.

§ 13. 1. W postępowaniu przed władzą administracji ogólnej I instancji stosuje się przepisy o postępowaniu administracyjnym, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.

2. W postępowaniu przed władzą administracji ogólnej I instancji nie mają zastosowania przepisy art. 99 i 100 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu administracyjnym (Dz. U. R. P. Nr 36, poz. 341) wraz z późniejszymi zmianami.

3. Dla osób, wymienionych w art. 1 ust. 1, ich małżonków oraz ich dzieci, których miejsce zamieszkania (pobytu) jest nieznane lub niezdolnych do działań prawnych, władza administracji ogólnej I instancji przed przystąpieniem do rozpoznania sprawy winna wystąpić do sądu o wyznaczenie kuratora.

4. Dla wszystkich nieobecnych (ust. 3) wyznacza się jednego kuratora, chyba że obrona interesów jednej z tych osób pozostaje w sprzeczności z obroną innych osób.

§ 14. 1. Postępowanie przed sądem toczy się według przepisów kodeksu postępowania karnego, o ile przepisy dekretu z dnia 13 września 1946 r. o wyłączeniu ze społeczeństwa polskiego osób narodowości niemieckiej i przepisy rozporządzenia niniejszego nie stanowią inaczej.

2. Przepis art. 647 § 2 kodeksu postępowania karnego stosuje się odpowiednio.

3. W postępowaniu przed sądem w stosunku do osoby, której postępowanie dotyczy, mają zastosowanie przepisy tyczące się oskarżonego.

4. Przedstawiciel organu bezpieczeństwa publicznego ma obok prokuratora stanowisko oskarżyciela publicznego.

§ 15. W orzeczeniu należy dokładnie określić okoliczności powodujące pozbawienie obywatelstwa oraz zamieścić rozstrzygnięcie co do małoletnich dzieci, małżonka osoby pozbawionej obywatelstwa i jej majątku.

§ 16. W orzeczeniu, wydanym na podstawie art. 5 ust. 3, należy dokładnie określić, jaką część majątku lub jaki przedmiot majątkowy przyznaje się każdej z osób wymienionych w tym artykule.

§ 17. 1. Strony mogą wnosić o skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego, tak co do całości orzeczenia, jak również co do jego części orzekającej przepadek majątku.

2. Wniosek przewidziany w ust. 1 co do orzeczenia w części dotyczącej majątku mają prawo zgłosić również osoby wymienione w art. 5 ust. 3.

§ 18. Do chwili uprawomocnienia się orzeczenia można zmienić oświadczenie woli, przewidziane w art. 2 i w art. 3.

§ 19. O uprawomocnieniu się orzeczenia o pozbawieniu obywatelstwa należy zawiadomić Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Ponadto, gdy dzieci osoby pozbawionej obywatelstwa (art. 2 ust. 2, art. 3 i art. 5 ust. 3) pozostają w kraju, należy zawiadomić gminne organa opieki społecznej.

§ 20. Osoba, uprawniona na podstawie art. 2 ust. 1 lit. a) do złożenia oświadczenia o chęci wyjazdu z pozbawionym obywatelstwa Państwa Polskiego małżonkiem, może oświadczenie to złożyć bądź w postępowaniu, toczącym się przeciwko małżonkowi, aż do czasu wydania prawomocnego orzeczenia, bądź w oddzielnym wniosku, o ile nie została powiadomiona o toczącym się przeciwko małżonkowi postępowaniu.

§ 21. O uprawomocnieniu się orzeczenia o pozbawieniu obywatelstwa i wysiedleniu z obszaru Państwa należy zawiadomić urząd bezpieczeństwa publicznego, który złożył wniosek.

§ 22. Orzeczenie o wysiedleniu z obszaru Państwa na zarządzenie władzy administracji ogólnej I instancji lub prokuratora wykonują organa bezpieczeństwa publicznego. Wysiedlenie wykonuje się przez przymusowe dostawienie do granicy Państwa.

§ 23. Organa bezpieczeństwa publicznego, które wysiedlają, mogą internować osobę pozbawioną obywatelstwa Państwa Polskiego do czasu wysiedlenia.

§ 24. Osoby wysiedlane mają prawo zabrać ze sobą rzeczy niezbędne osobistego użytku oraz żywność na czas podróży.

§ 25. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: Henryk Świątkowski
Minister Bezpieczeństwa Publicznego: Stanisław Radkiewicz
Minister Administracji Publicznej: Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Spraw Zagranicznych: Zygmunt Modzelewski
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

313.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 5 marca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Skarbu, Komunikacji, Poczt i Telegrafów, Leśnictwa, Administracji Publicznej oraz Ziem Odzyskanych o pomocy leczniczej dla osób, pobierających zaopatrzenie emerytalne lub renty.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 159, z dnia 25 kwietnia 1947 r.)

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 roku o zmianie i uzupełnieniu ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 28) zarządza się, co następuje:

§ 1. Prawo do pomocy leczniczej z ubezpieczalni społecznych na podstawie niniejszego rozporządzenia mają osoby pobierające:

1) zaopatrzenia emerytalne (uposażenia emerytalne, pensje wdowie i sieroce) ze Skarbu Państwa, z instytucyj, przedsiębiorstw lub zakładów państwowych albo samorządu terytorialnego, bądź też z innych instytucyj publiczno-prawnych;
2) renty z instytucyj ubezpieczeń społecznych.

§ 2. Pomoc lecznicza na podstawie niniejszego rozporządzenia nie przysługuje osobom, które mają prawo do pomocy leczniczej na innej podstawie, jak również osobom, pobierającym renty z tytułu utraty mniej niż 50% zdolności do zarobkowania na skutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej.

§ 3. 1. Właściwą do udzielania pomocy leczniczej na podstawie niniejszego rozporządzenia jest ubezpieczalnia, w której okręgu ma miejsce zamieszkania osoba, pobierająca zaopatrzenie lub rentę.

2. Jeżeli zatrudnienie z tytułu którego przysługuje zaopatrzenie, wymienione w § 1 pkt 1), jest zwolnione od obowiązku ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa, do udzielania pomocy leczniczej osobom, pobierającym zaopatrzenia, obowiązana jest organizacja pomocy leczniczej, właściwa dla pracowników czynnych; pomoc ta powinna być udzielana co najmniej w zakresie i na warunkach, określonych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 4. 1. Zakres pomocy leczniczej, udzielanej na podstawie niniejszego rozporządzenia, obejmuje opiekę lekarską, pomoc położniczą, lekarstwa i środki opatrunkowe oraz inne środki lecznicze i pomocnicze.

2. Zamiast pomocy leczniczej, określonej w ust. 1, ubezpieczalnia może umieścić chorego w szpitalu w przypadkach, gdy leczenie szpitalne jest niezbędnie potrzebne.

3. Świadczeń, nie przewidzianych w ust. 1 i 2, a w szczególności protez dentystycznych, środków pomo-

eniczych przeciwko zniekształceniu i kalectwu, leczenia zdrojowiskowego, umieszczenia w zakładzie dla umysłowo chorych itp. ubezpieczalnia udziela tylko na zlecenie i na rachunek instytucji wypłacającej zaopatrzenie lub rentę.

§ 5. 1. Pomoc lecznicza, określona w § 4 ust. 1 i 2, przysługuje również następującym członkom rodziny osoby, pobierającej zaopatrzenie lub rentę z tytułu własnej pracy:

1) żonie lub niezdolnemu do zarobkowania mężowi;

2) dzieciom (z małżeństwa, pozamałżeńskim, przysposobionym) i wnukom w wieku do lat 16, lub ponad 16 w razie niezdolności do zarobkowania, jeżeli zaś kształcą się w szkołach średnich — najdłużej do ukończenia 21 roku życia, lub — w razie odbywania studiów w szkołach wyższych — do ukończenia 24 roku życia.

2. Członkowie rodziny są uprawnieni do pomocy leczniczej tylko wtedy, jeżeli są przez pobierającego zaopatrzenie lub rentę całkowicie lub w przeważającej mierze utrzymywani.

§ 6. 1. Osobom, pobierającym zaopatrzenia lub renty z tytułu własnej pracy, udziela się pomocy leczniczej bez ograniczenia co do czasu. Leczenia szpitalnego udziela się tym osobom, nie dłużej niż 26 tygodni w poszczególnym wypadku choroby.

2. Innym osobom uprawnionym, udziela się pomocy leczniczej w ciągu najwyżej 13 tygodni w roku kalendarzowym w poszczególnym wypadku choroby.

3. Przedłużenie leczenia może nastąpić w trybie, przewidzianym w § 4 ust. 3.

§ 7. Dowodem uprawnień do pomocy leczniczej jest imienna legitymacja wraz z dowodem bieżącego pobierania zaopatrzenia lub renty (np. odcinek przekazu). Legitymację wystawia instytucja, wypłacająca zaopatrzenie lub rentę. Wzory legitymacji oraz sposób posługiwania się nimi i dokonywania wpisów ustala Zakład Ubezpieczeń Społecznych.

§ 8. Do rozstrzygania sporów o świadczenia, udzielane przez ubezpieczalnie na podstawie niniejszego rozporządzenia, właściwe są organa orzekające w sporach o świadczenia z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa.

§ 9. Ubezpieczalnia w sprawach, nie unormowanych w niniejszym rozporządzeniu, stosuje przepisy dotyczące udzielania świadczeń na wypadek choroby i macierzyństwa ubezpieczonym i członkom ich rodzin.

§ 10. 1. Koszty pomocy leczniczej, udzielanej na podstawie niniejszego rozporządzenia, ponoszą instytucje wypłacające zaopatrzenia lub renty.

2. W razie zbiegu u jednej osoby uprawnień do kilku zaopatrzeń lub rent, koszty pomocy leczniczej ponosi tylko jedna instytucja w następującej kolejności:

1) w razie zbiegu renty wypadkowej lub powypadkowej z rentą z ubezpieczenia emerytalnego — Fundusz Ubezpieczenia od Wypadków w Zatrudnieniu i Chorób Zawodowych;

2) w razie zbiegu renty z powszechnego ubezpieczenia społecznego z rentą z ubezpieczenia dodatkowego górników — właściwy fundusz ubezpieczenia powszechnego;

3) w razie zbiegu renty z ubezpieczenia społecznego z zaopatrzeniem z funduszów, wymienionych w § 1 pkt. 1, — instytucją wypłacająca kwotę wyższą.

§ 11. 1. Należności ubezpieczalni społecznych za świadczenia, określone w § 4 ust. 1 i 2, ustala się na podstawie przeciętnych rzeczywistych kosztów pomocy leczniczej w ubezpieczalniach społecznych jako ryczałtową miesięczną opłatę za każdą osobę pobierającą zaopatrzenie lub rentę. Opłata ryczałtowa za osoby, pobierające zaopatrzenia lub renty pochodne (wdowie, sieroce lub dalszej rodziny), obejmuje grono rodzinne bez względu na ilość osób.

2. Wysokość miesięcznej opłaty ryczałtowej ustalają zarządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej na okresy co najmniej kwartalne. Zarządzenia te ustalą również zaliczkowe opłaty na pokrycie bieżących wydatków ubezpieczalni w wysokości przeciętnych przewidywanych kosztów pomocy leczniczej.

3. Za świadczenia, udzielone na specjalne zlecenie instytucji wypłacającej zaopatrzenie lub rentę (§ 4 ust. 3 i § 6 ust. 3), ubezpieczalnia społeczna pobiera rzeczywiste koszty.

§ 12. Opłatę ryczałtową uiszcza się począwszy od miesiąca, w którym wydano decyzję (dekret) o przyznaniu zaopatrzenia lub renty aż do miesiąca, w ciągu którego ustało prawo do pomocy leczniczej. Miesiąc rozpoczęty liczy się za pełny.

§ 13. 1. Opłaty ryczałtowe (zaliczki) płatne są co miesiąc z dołu najpóźniej do dnia 10 następnego miesiąca.

2. Wpłacone zaliczki (§ 11 ust. 2) powinny być rozliczone w ciągu miesiąca po ustaleniu wysokości opłaty ryczałtowej.

3. Należności za świadczenia, udzielone na specjalne zlecenie instytucyj, wypłacających zaopatrzenia lub renty (§ 4 ust. 3, § 6 ust. 3 i § 11 ust. 3), płatne są w ciągu miesiąca po otrzymaniu rachunku.

4. Do należności ubezpieczalni społecznych za świadczenia, udzielone na podstawie niniejszego rozporządzenia, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące składek ubezpieczeniowych.

§ 14. 1. Podstawę obliczenia kwoty miesięcznej opłaty stanowi liczba uprawnionych osób (gron rodzinnych), zamieszkałych w okręgu poszczególnych ubezpieczalni społecznych w dniu 1 każdego miesiąca.

2. Instytucje, wypłacające zaopatrzenia lub renty, są obowiązane w ciągu miesiąca po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia podać właściwym ubezpieczalniom społecznym liczbę uprawnionych osób (gron rodzinnych) według stanu w dniu 1 miesiąca ogłoszenia niniejszego rozporządzenia oraz przesyłać co miesiąc, najpóźniej do dnia 10 następnego miesiąca, zawiadomienie o zmianach (przyrosty, ubytki, przesiedlenia poza okrąg ubezpieczalni) poprzednio wykazanej liczby uprawnionych, wraz z obliczeniem należnej opłaty.

3. Instytucje wypłacające zaopatrzenia lub renty, które obejmują swą działalnością cały obszar Państwa, mogą dokonywać zgłoszeń, określonych w ust. 2, i przeprowadzać rozrachunki za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Szczegółowy tryb tych rozrachunków ustali Zakład Ubezpieczeń Społecznych w porozumieniu z zainteresowanymi instytucjami.

4. Zakład Ubezpieczeń Społecznych rozdziela należności za osoby, pobierające zaopatrzenia z instytucyj, wymienionych w ustępie poprzednim, oraz za rencistów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odpowiednio do liczby uprawnionych i wysokości kosztów pomocy leczniczej w poszczególnych ubezpieczalniach. Zasady rozdziału tych należności oraz sposób rozrachunku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z ubezpieczalniami społecznymi za pomoc leczniczą dla rencistów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych określa instrukcja wydana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych i zatwierdzona przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

5. Instytucje, wypłacające zaopatrzenia lub renty, są obowiązane na żądanie ubezpieczalni społecznej lub Zakładu Ubezpieczeń Społecznych udzielać wszelkich wyjaśnień w sprawie obliczeń opłat miesięcznych oraz ewidencji osób, pobierających zaopatrzenia lub renty.

§ 15. 1. W celu rozliczenia należności ubezpieczalni społecznych z tytułu udzielania pomocy leczniczej osobom, pobierającym zaopatrzenia lub renty, w okresie od dnia 1 sierpnia 1944 r. do pierwszego dnia miesiąca ogłoszenia niniejszego rozporządzenia instytucje wypłacające zaopatrzenia lub renty ustalą w porozumieniu z właściwymi ubezpieczalniami społecznymi lub Zakładem Ubezpieczeń Społecznych (§ 14 ust. 3) liczbę osób (gron rodzinnych), którym w okręgu każdej ubezpieczalni społecznej wypłacono zaopatrzenia lub renty w poszczególnych miesiącach, począwszy od dnia 1 sierpnia 1944 r., a w przypadku późniejszego uwolnienia danego okręgu spod okupacji niemieckiej — od pierwszego dnia miesiąca po uwolnieniu lub rozpoczęciu działalności przez ubezpieczalnię społeczną.

2. W razie niemożności ustalenia liczby osób, które w okresie, wskazanym w ust. 1, pobierały zaopatrzenia lub renty w okręgach poszczególnych ubezpieczalni, instytucje wypłacające zaopatrzenia lub renty ustalą ogólną liczbę osób, którym wypłacono zaopatrzenia lub renty w poszczególnych miesiącach tego okresu. W przypadkach tych należy przeprowadzić rozrachunek za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych.

3. Instytucje, wypłacające zaopatrzenia lub renty, powinny obliczyć i wpłacić należności za okres wymieniony w ust. 1, w ciągu 6 miesięcy od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

4. Na poczet należności za okres, wymieniony w ust. 1, instytucje wypłacające zaopatrzenia lub renty wpłacą zaliczki w ciągu miesiąca po ogłoszeniu niniejszego rozporządzenia.

§ 16. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: Kazimierz Rusinek.
w/z Minister Skarbu: Tadeusz Dietrich
Minister Komunikacji: Jan Rabanowski
Minister Poczt i Telegrafów: Józef Putek
Minister Leśnictwa: Bolesław Podedworny
Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

314.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 14 marca 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych o dowodach zwolnienia od rejestracji w wykonaniu dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o rejestracji i o obowiązku pracy.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 160, z dnia 25 kwietnia 1947 r.)

Na podstawie art. 2 ust. 2 dekretu z dnia 8 stycznia 1946 r. o rejestracji i o obowiązku pracy (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 24), zarządza się, co następuje:

§ 1. Dowodem zwolnienia od obowiązku rejestracji jest:

a) dla posłów na Sejm — legitymacja poselska wydana przez Marszałka Sejmu;
b) dla osób pełniących czynną służbę wojskową — zaświadczenie, wydane przez władzę przełożoną (jednostkę wojskową), stwierdzające fakt pełnienia tej służby;
c) dla sędziów, prokuratorów, asesorów, aplikantów sądowych, funkcjonariuszów państwowych i samorządowych oraz dla pracowników przedsiębiorstw i zakładów pracy państw. i samorządowych, profesorów, docentów i pomocniczych sił naukowych polskich państwowych szkół akademickich — legitymacja służbowa, wydana przez władzę przełożoną, bądź też zaświadczenie wydane przez rektorat prywatnej szkoły akademickiej dla profesorów, docentów i pomocniczych sił naukowych tychże szkół, stwierdzające fakt zatrudnienia;
d) dla osób należących do wolnych zawodów — zaświadczenie właściwej izby samorządu zawodowego, stwierdzające wpisanie zainteresowanego w poczet członków tej izby; w braku zorganizowanego samorządu zawodowego — zaświadczenie władzy administracji ogólnej II instancji, za której zezwoleniem uprawiany jest zawód;
e) dla osób zatrudnionych w gospodarstwach rolnych, leśnych, hodowlanych i ogrodnictwie oraz członków ich rodzin zatrudnionych na terenie prowadzonego gospodarstwa — zaświadczenie zarządu właściwej gminy, stwierdzające fakt zatrudnienia;
f) dla osób duchownych i duszpasterzy prawnie uznanych wyznań — zaświadczenie kurii biskupiej, konsystorza lub innej właściwej naczelnej władzy wyznaniowej, stwierdzające przynależność do stanu duchownego;
g) zaświadczenie o zarejestrowaniu się dokonanym na podstawie innych dekretów o obowiązku pracy.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: Kazimierz Rusinek
w/z Minister Administracji Publicznej:
Aleksander Żaruk-Michalski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka

315.
ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 19 marca 1947 r.

o postępowaniu komisji rozjemczych ubezpieczalni społecznych.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 34, poz. 161, z dnia 25 kwietnia 1947 r.)

Na podstawie art. 54 ust. (9) ustawy z dnia 28 marca 1933 r. o ubezpieczeniu społecznym (Dz. U. R. P. Nr 51, poz. 396) w brzmieniu nadanym art. 416 pkt 2 prawa o sądach ubezpieczeń społecznych z dnia 28 lipca 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 71, poz. 476) zarządzam, co następuje:

§ 1. 1. Do właściwości komisji rozjemczej ubezpieczalni społecznej, zwanej w dalszych przepisach niniejszego rozporządzenia „komisją", należy rozpatrywanie odwołań, wniesionych przez ubezpieczonych w danej ubezpieczalni od orzeczeń dyrektora w sprawach świadczeń z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz w sprawach kar pieniężnych nałożonych za niestosowanie się do regulaminu dla chorych i poleceń lekarzy.

2. Komisja rozpatruje również odwołania ubezpieczonych w innej ubezpieczalni, o ile one dotyczą:

1) odmowy udzielenia im świadczeń tymczasowo aż do decyzji ubezpieczalni macierzystej;
2) kar pieniężnych nałożonych za niestosowanie się do regulaminu dla chorych i poleceń lekarzy.

§ 2. 1. Siedzibą komisji jest siedziba ubezpieczalni społecznej.

2. Przewodniczący reprezentuje komisję wobec innych organów ubezpieczalni społecznej, władz i osób trzecich.

§ 3. Przewodniczący komisji i jego zastępca składają na ręce przewodniczącego rady ubezpieczalni przyrzeczenie pisemne, że będą sumiennie, bezstronnie i zgodnie z obowiązującymi przepisami prawnymi pełnić swoje obowiązki. Członkowie komisji i ich zastępcy składają takie przyrzeczenie na ręce przewodniczącego komisji.

§ 4. Komisja może nakładać na swoich członków za niedbałe pełnienie obowiązków kary porządkowe:

1) upomnienia i
2) nagany.

§ 5. Czynności biurowe komisji załatwia sekretariat komisji. Sekretariat komisji składa się z pracowników ubezpieczalni społecznej, wyznaczonych przez dyrektora w porozumieniu z przewodniczącym komisji. Do zadań sekretariatu należy:

1) przyjmowanie odwołań;
2) sporządzanie i wysyłanie pism, wezwań i orzeczeń komisji według wskazówek przewodniczącego;
3) przechowywanie aktów spraw;
4) protokółowanie na posiedzeniach komisji;
5) inne czynności kancelaryjne.

§ 6. Odwołania składa się w sekretariacie komisji na piśmie lub ustnie do protokółu, albo też przesyła się pocztą; odwołanie powinno podawać nazwisko, imię i adres wnoszącego, stan faktyczny sprawy, dokładne określenie roszczenia oraz dowody na jego poparcie.

§ 7. Odwołania wniesione do niewłaściwej komisji należy z urzędu przesłać komisji właściwej. O zachowaniu terminu do wniesienia odwołania rozstrzyga w tym przypadku data wniesienia do komisji niewłaściwej.

§ 8. Przewodniczący przesyła odwołanie dyrektorowi ubezpieczalni, który najdalej w ciągu dni 7 zwraca je komisji, przy dołączeniu aktów sprawy oraz swoich wyjaśnień i zarazem podaje osobę, która będzie przedstawicielem ubezpieczalni na posiedzeniu komisji. Dyrektor ubezpieczalni może ustanowić stałego przedstawiciela ubezpieczalni wobec komisji. Przewodniczący w miarę potrzeby wzywa dyrektora ubezpieczalni do złożenia dodatkowych wyjaśnień.

§ 9. Przewodniczący pozostawia odwołanie bez rozpatrzenia:

1) jeżeli z odwołania nie wynika, kto je wnosi;
2) jeżeli sprawa nie należy do właściwości rzeczowej komisji;
3) w razie uchybienia terminu do wniesienia odwołania;
4) jeżeli sprawa o ten sam przedmiot toczy się lub została już rozstrzygnięta;
5) w razie braku uprawnienia odwołującego się do wniesienia odwołania.

§ 10. Przewodniczący w miarę potrzeby wyznacza sprawozdawcę i skieruje sprawę do rozstrzygnięcia przez komisję na posiedzeniu niejawnym albo na rozprawie.

§ 11. 1. Przewodniczący wyznacza termin rozprawy tak, by przypadł on najdalej w ciągu 4-ch tygodni od otrzymania odwołania. Sprawy dotyczące odmowy udzielania pomocy lekarskiej winny być rozpatrywane poza kolejnością w możliwie najbliższym terminie.

2. O terminie rozprawy zawiadamia się członków zespołu orzekającego, odwołujących się lub pełnomocników, przedstawiciela ubezpieczalni, świadków i biegłych, listem poleconym lub za dowodem doręczenia co najmniej na tydzień przed rozprawą.

3. Dowody doręczenia załącza się do akt sprawy.

§ 12. 1. Do wnoszenia odwołania uprawniony jest każdy, jeżeli co do przedmiotu sporu może sam działać w postępowaniu przed instytucją ubezpieczeń społecznych.

2. Pełnomocnikami odwołującego się mogą być: adwokaci, małżonek odwołującego się, pełnoletnie dzieci, rodzice oraz rodzeństwo i wyznaczeni przez organizacje zawodowe ich członkowie lub funkcjonariusze. Małżonek i członek rodziny, występujący jako pełnomocnik, nie jest obowiązany przedkładać pełnomocnictwa, — inne osoby powinny przy pierwszej swojej czynności wykazać się pełnomocnictwem. Pełnomocnictwa udzielić można ustnie do protokółu lub też pisemnie. Podpis odwołującego się nie wymaga uwierzytelnienia, jeżeli jego prawdziwość nie budzi wątpliwości. Pełnomocnictwo, udzielone adwokatowi, nie wymaga uwierzytelnienia.

3. Pełnomocnictwo może być sporządzone oddzielnie albo w treści podania.

4. Odwołujący się i jego pełnomocnicy mają prawo w ciągu 7 dni poprzedzających rozprawę przeglądać akta sprawy w godzinach urzędowych w sekretariacie komisji.

§ 13. 1. Komisja orzeka w zespołach złożonych z przewodniczącego lub jego zastępcy i dwóch członków lub ich zastępców, po jednym z grupy ubezpieczonych i pracodawców.

2. Komisja wyłącza członka:

1) w sprawie, w której pozostaje do odwołującego się w takim stosunku prawnym, że wynik sprawy oddziaływa na jego osobiste prawa i obowiązki;
2) w sprawie jego małżonka, krewnych i powinowatych do drugiego stopnia włącznie, dzieci i rodzeństwa;
3) w sprawie jego rodziców przybranych, dzieci przysposobionych oraz osób będących pod jego opieką lub kuratelą;
4) w sprawie, w której był lub jest pełnomocnikiem odwołującego się;
5) jeżeli brał udział w wydaniu zaskarżonej decyzji ubezpieczalni;
6) w sprawie, z powodu której wdrożono przeciw niemu dochodzenie wstępne, postępowanie dyscyplinarne lub karno-sądowe;
7) w sprawie jego pracodawcy lub przełożonego i w sprawie podległego mu służbowo lub zatrudnionego przezeń pracownika.

3. Niezależnie od przyczyn, wymienionych w ust. 2, na wniosek odwołującego się lub przedstawiciela ubezpieczalni komisja wyłączy członka, jeżeli jego osobisty stosunek do sprawy mógłby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności.

§ 14. Postępowanie przed komisją na rozprawie jest jawne, ustne i bezpośrednie.

§ 15. 1. Przewodniczący otwiera i zamyka rozprawę, kieruje jej biegiem, ustala kolejność przeprowadzenia dowodów, udziela głosu i czuwa nad przestrzeganiem porządku i należytej powagi posiedzenia.

2. Od zarządzeń przewodniczącego w toku rozprawy służy odwołanie się do zespołu orzekającego.

§ 16. 1. Niestawiennictwo odwołującego się lub przedstawiciela ubezpieczalni — mimo należytego doręczenia wezwania — nie wstrzymuje przeprowadzenia rozprawy i wydania orzeczenia.

2. Jeżeli jednak odwołujący się wykaże, że niestawienie się na rozprawę nastąpiło bez jego winy, i w ciągu dni 7 od ustania przeszkody wniesie prośbę o przywrócenie terminu, komisja może według swego uznania zarządzić ponowne przeprowadzenie rozprawy i stosownie do jej wyników zmienić pierwotne orzeczenie.

§ 17. 1. Komisja bierze pod uwagę dowody, które zostały wskazane w odwołaniu bądź w wyjaśnieniu złożonym przez dyrektora ubezpieczalni, jak również dowody dostarczone na rozprawie i dowody przeprowadzone z urzędu.

2. Jeżeli odwołanie dotyczy świadczeń pobieranych zastępczo w innej ubezpieczalni, komisja może zwrócić się do komisji ubezpieczalni udzielającej zastępczo świadczeń o przeprowadzenie wskazanych czynności.

§ 18. Komisja odbiera od świadków przyrzeczenie zeznania prawdy.

§ 19. 1. Odwołującemu się nie przysługuje zwrot kosztów stawiennictwa przed komisją.

2. Świadkom, utrzymującym się z dziennego zarobku, przysługuje zwrot wykazanego utraconego zarobku.

3. Biegłym przysługuje za ich czynności wynagrodzenie i zwrot wydatków według zasad i w wysokości, ustalonej dla biegłych sądowych.

4. Świadkom i biegłym, zamieszkałym poza siedzibą komisji, przysługują diety i zwrot kosztów podróży według norm, przewidzianych dla członków komisji w statucie ubezpieczalni.

5. Żądanie zwrotu utraconego zarobku, wynagrodzenia i zwrotu wydatków oraz diet i kosztów podróży należy zgłosić do protokółu zaraz po przesłuchaniu lub podać w orzeczeniu biegłego, a to pod rygorem utraty tego prawa.

6. O przyznaniu należności orzeka przewodniczący. Przepis § 15 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

7. O powyższych przepisach należy odwołującego się, świadków i biegłych pouczyć w wezwaniu na rozprawę.

§ 20. 1. O tym, czy dana okoliczność ma być przyjęta za udowodnioną, decyduje komisja na podstawie swobodnej oceny wyników postępowania.

2. Jeżeli jednak komisja uzna orzeczenie lekarza ubezpieczalni za niewystarczające, powinna przeprowadzić dowód z innego lekarza jako biegłego.

§ 21. 1. Z przebiegu każdej rozprawy sporządza się protokół, który obejmuje: nazwiska obecnych członków komisji i protokólanta, nazwiska osób biorących udział w rozprawie, zdarzenia istotne, a w szczególności żądania przeprowadzenia dowodów i istotną treść zeznań świadków i biegłych, jak również wyjaśnień odwołujących się i przedstawiciela ubezpieczalni, nie zawartych w ich pismach, oraz zarządzenia przewodniczącego i uchwały komisji.

2. Protokół rozprawy podpisuje przewodniczący i protokólant.

§ 22. 1. Przewodniczący zamyka rozprawę, gdy komisja uzna sprawę za należycie wyjaśnioną.

2. Orzeczenie zapada większością głosów na naradzie tajnej w obecności członków zespołu orzekającego i protokólanta.

3. Żaden z członków zespołu orzekającego nie może się uchylić od głosowania nad orzeczeniem. Pierwszy głosuje sprawozdawca, a ostatni przewodniczący.

4. Jeżeli przy rozstrzyganiu pytania co do rozmiarów świadczenia lub wysokości kary zdania tak się podzielą, że żadne z nich nie uzyska bezwzględnej większości, zdanie najmniej przychylne dla ubezpieczonego przyłącza się do zdania najbardziej doń zbliżonego.

§ 23. 1. Z przebiegu głosowania protokółu nie spisuje się. Orzeczenie podpisują wszyscy członkowie zespołu orzekającego.

2. Członek zespołu, który został przegłosowany, może swoje zdanie odrębne złożyć do akt sprawy na piśmie, najdalej do dni 3 po wydaniu orzeczenia. Pismo to przechowuje się w zamkniętej kopercie.

§ 24. 1. Członkowie komisji są przy wydawaniu orzeczeń niezawiśli i podlegają tylko ustawom i przepisom na ich podstawie wydanym.

2. Orzeczenia komisji powinny być wydawane zgodnie z przepisami o ubezpieczeniu społecznym i statutem ubezpieczalni oraz odpowiednimi regulaminami ze ścisłym zachowaniem przepisów, dotyczących wysokości świadczeń oraz okresów i warunków ich udzielania. Komisja nie jest uprawniona do podwyższania lub obniżania norm świadczeń, przedłużania lub skracania ich okresów, przyznawania świadczeń w razie braku przewidzianych w statucie warunków ich uzyskania lub też do odmówienia świadczeń z przyczyn innych, aniżeli przewidziane w odpowiednich przepisach.

3. W sprawach o świadczenia nieobowiązkowe, których przyznanie jest zależne w myśl przepisów ustawowych lub statutu od uznania ubezpieczalni, orzeczenie komisji może dotyczyć tylko kwestii, czy właściwy organ ubezpieczalni nie przekroczył granic swobodnego uznania.

4. Orzeczenie komisji winno określać, czy i w jakim rozmiarze żądanie odwołującego się zostało uwzględnione.

§ 25. 1. Ogłoszenie orzeczenia następuje ustnie, bezpośrednio po naradzie, przy czym przewodniczący winien podać w sposób treściwy i zwięzły uzasadnienie orzeczenia oraz pouczyć o środkach prawnych.

2. Przewodniczący albo sprawozdawca powinien w ciągu 7 dni sporządzić orzeczenie wraz z uzasadnieniem na piśmie, jeżeli tego zażąda odwołujący się lub przedstawiciel ubezpieczalni przed upływem 3 dni od ogłoszenia orzeczenia.

3. Wypisy orzeczenia wraz z uzasadnieniem podpisuje przewodniczący. Wypisy te doręcza się odwołującemu się i ubezpieczalni.

§ 26. W sprawach, nie objętych niniejszym rozporządzeniem stosuje się odpowiednio przepisy o postępowaniu przed instytucjami ubezpieczeń społecznych, a do czasu ich wydania — przepisy prawa o sądach ubezpieczeń społecznych.

§ 27. Koszty, związane z działalnością komisji, ponosi ubezpieczalnia.

§ 28. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
Kazimierz Rusinek

316.
ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA APROWIZACJI
z dnia 2 maja 1947 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Rolnictwa i Reform Rolnych, Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych oraz Skarbu o opłatach przemiałowych na cele zaopatrzenia reglamentowanego i o przemiale zbóż.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 39, poz. 193, z dnia 30 maja 1947 r.)

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 27 czerwca 1946 r. o reglamentowanym zaopatrywaniu ludności w przedmioty powszedniego użytku (Dz. U. R. P. Nr 35, poz. 217) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przemiał zbóż określonych w § 2 ust. 1 może odbywać się wyłącznie na zasadach, podanych w niniejszym rozporządzeniu.

§ 2. 1. Ustala się następujące najniższe dopuszczalne wysokości procentowe przemiału:

a) dla żyta — 90%,
b) dla pszenicy — 80%.

2. Minister Aprowizacji może:

a) zezwolić, w określonych młynach i dla ściśle określonych celów, na przemiał procentowy niższy, aniżeli wskazany w ust. 1,
b) określić uprawnionych do sprzedaży mąki pochodzącej z takiego przemiału.

3. Rozkurz wraz z doczyszczeniem zboża nie może być wyższy niż 3% przywiezionego do młyna.

§ 4. Wszelkie produkty uboczne, pochodzące z przemiału, jak otręby, poślad, łuski i inne odpadki, podlegają wraz z produktami głównymi przemiału wydaniu właścicielowi zboża, oddanego do przemiału.

§ 5. Taryfę opłat za przemiał na cele zaopatrzenia reglamentowanego ustala Minister Aprowizacji.

§ 6. Młyny obowiązane są w pierwszej kolejności do przemiału zboża na zlecenie państwowych władz aprowizacyjnych.

§ 7. Młyny obowiązane są prowadzić specjalne księgi przemiału z uwidocznieniem:

a) nazwiska i adresu osób lub przedsiębiorstw handlowych, które oddały zboże do przemiału;
b) rodzaju zbóż i procentu przemiału;
c) ilości zboża przyjętego do przemiału na cudzy rachunek oraz na zlecenie państwowych władz aprowizacyjnych (§ 6);
d) kwoty pobranych opłat przemiałowych (§ 5);
e) ilości wytworzonych produktów głównych i ubocznych (§ 4).

§ 8. Minister Aprowizacji ustali sposób kontroli wykonywania niniejszego rozporządzenia i zarządzeń wydanych na jego podstawie.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

w/z Minister Aprowizacji: Kazimierz Sokołowski
w/z Minister Przemysłu i Handlu: Eugeniusz Szyr
Minister Rolnictwa i Reform Rolnych: Jan Dąb-Kocioł
Minister Administracji Publicznej:
Edward Osóbka-Morawski
Minister Ziem Odzyskanych: Władysław Gomułka
Minister Skarbu: Konstanty Dąbrowski

317.
OBWIESZCZENIE
MINISTRA ODBUDOWY
z dnia 26 kwietnia 1947 r.

w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny.

(Przedruk z Dz. U. R. P. Nr 37, poz. 181 z dnia 9 maja 1947 r.).

Na podstawie art. 2 dekretu z dnia 11 kwietnia 1947 r. w sprawie zmiany dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 145) ogłaszam w załączeniu jednolity tekst dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych dekretem z dnia 11 kwietnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 145) i z zastosowaniem ciągłej numeracji artykułów i ustępów.

Podany w załączniku do obwieszczenia niniejszego jednolity tekst dekretu z dnia 26 października 1945 r. o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i u-

szkodzonych wskutek wojny w brzmieniu obowiązującym od dnia 16 kwietnia 1947 r. nie obejmuje przepisu art. 3 dekretu z dnia 11 kwietnia 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 32, poz. 145), którego brzmienie jest następujące:

„Art. 3. Przepisy dekretu niniejszego stosuje się również do budynków naprawionych przed wejściem w życie dekretu z tym, że w przypadku naprawy budynku, dokonanej przed tą datą przez instytucje społeczne, spółdzielnie mieszkaniowe oraz przez zrzeszenia najemców, stosuje się przepisy dekretu z dnia 26 października 1945 r. w pierwotnym jego brzmieniu (Dz. U. R. P. Nr 50, poz. 281).

W odniesieniu do budynków, których naprawa została rozpoczęta przed wejściem w życie dekretu niniejszego, procent uszkodzenia budynku powinien być ustalony, jeżeli to dotąd nie nastąpiło, przed ustaleniem okresu amortyzacji budynku (art. 8)".

Minister Odbudowy: Michał Kaczorowski

Załącznik do obwieszczenia Ministra Odbudowy z dn. 26 kwietnia 1947 r. (poz. 181).

DEKRET

z dnia 26 października 1945 r.

o rozbiórce i naprawie budynków zniszczonych i uszkodzonych wskutek wojny.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

Art. 1. 1. Dekret niniejszy dotyczy budynków, położonych na obszarze miast i osiedli o charakterze miejskim.

2. Ilekroć w dekrecie niniejszym użyto wyrażenia „właściciel budynku" należy przez nie rozumieć również będących w posiadaniu budynku prawnych następców właściciela, osoby prawa jego reprezentujące, a jeżeli budynek oddany został na podstawie obowiązujących przepisów w zarząd i użytkowanie — użytkownika budynku.

3. Budynkiem zniszczonym w rozumieniu dekretu niniejszego jest budynek, znajdujący się wskutek działań wojennych albo niszczycielskiej działalności okupanta w takim stanie, że według orzeczenia władzy budowlanej powinien ulec rozbiórce.

4. Budynkiem uszkodzonym w rozumieniu niniejszego dekretu jest budynek, który wskutek przyczyn, o których mowa w ustępie poprzedzającym, znajduje się w stanie niezdatnym w całości lub części do użytkowania, może być jednak według orzeczenia władzy budowlanej doprowadzony do stanu używalności.

5. Przepisy, dotyczące budynków uszkodzonych, stosuje się odpowiednio do budynków niewykończonych.

II. Rozbiórka budynków zniszczonych.

Art. 2. Właściciel budynku zniszczonego obowiązany jest na wezwanie władzy budowlanej bądź organu powołanego do odbudowy miasta przystąpić bezzwłocznie do rozbiórki budynku i dokonać jej w terminie oznaczonym. Materiały uzyskane z rozbiórki powinny być usunięte z terenu, chyba że są potrzebne do odbudowy budynku.

Art. 3. 1. Jeżeli właściciel nie wykona obowiązku, przewidzianego w art. 2, władza budowlana albo organ powołany do odbudowy uprawnione są do wykonania powyższych czynności.

2. W tym przypadku materiały, uzyskane z rozbiórki, przechodzą na własność osoby prawnej, której organ przeprowadza rozbiórkę budynku.

Art. 4. 1. Władza budowlana bądź organ powołany do odbudowy uprawnione są do przeprowadzania zbiórki materiałów budowlanych z budynków zniszczonych, pozostających bez opieki.

2. Materiały te przechodzą na własność osoby prawnej, której organ zarządził zbiórkę — z przeznaczeniem na cele odbudowy. Właściciel budynku, z którego zabrano materiały, nie ma prawa do żądania zapłaty.

III. Naprawa budynków uszkodzonych.

Art. 5. 1. Minister Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Skarbu ustala rodzaj i warunki pomocy Państwa na cele naprawy budynków dla właścicieli tych budynków oraz osób prawnych i fizycznych, dokonywujących napraw na podstawie art. 7.

2. Pożyczki (kapitał, odsetki i koszty) udzielane na ten cel z funduszów państwowych bądź z funduszów państwowych instytucji kredytowych obciążają z mocy prawa nieruchomość podlegającą naprawie, z ustawowym pierwszeństwem hipotecznym przed wszelkimi długami i prawami hipotecznymi bez względu na datę wpisu pożyczki, udzielonej na naprawę.

3. Odszkodowanie pogorzelowe od instytucji ubezpieczeniowej służyć będzie przede wszystkim na zaspokojenie należności instytucji, która udzieliła kredytu na naprawę, z pierwszeństwem hipotecznym przed innymi wierzycielami hipotecznymi.

4. Do ujawnienia hipotek (ust. 2) w księdze wieczystej uprawnione są narówni z właścicielem osoby, które zaciągnęły pożyczkę oraz urzędy państwowe i instytucje kredytowe, które przyznały pożyczkę. Wpis hipoteki następuje na podstawie dokumentu, wystawionego przez urząd państwowy bądź przez pańtwową instytucję kredytową, stwierdzającego przyznanie pożyczki. W przypadkach przewidzianych w art. LVII i LVIII przepisów wprowadz. prawo rzeczowe i prawo o księgach wieczystych (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 57, poz. 321) ujawnienie następuje przez złożenie wniosku i dokumentu w sądzie do zbioru dokumentów i ma wszelkie skutki wpisu w księdze wieczystej.

Art. 6. 1. Lokale doprowadzone do stanu używalności wskutek gruntownej naprawy budynku uszkodzonego nie podlegają ograniczeniom przewidzianym w przepisach o gospodarce lokalami i w przepisach o wysokości komornego. Jednak udzielenie pożyczki z funduszów państwowych lub z funduszów państwowych instytucyj kredytowych na naprawę budynku może być uzależnione od przekazania do dyspozycji władzy mieszkaniowej określonej liczby lokali, które będą uzyskane po dokonaniu naprawy.

2. Jeżeli dla danego miasta ustalone zostaną przepisy o najmniejszej ilości mieszkańców na lokal bądź izbę, wówczas zwolnienie od ograniczeń wprowadzonych tymi przepisami dotyczy w lokalach objętych ust. 1 najwyżej 90 m² powierzchni użytkowej, nie więcej jednak niż 4 izb. Wskazanie izb ulegających wyłączeniu należy do właściciela. Izba, któraby w myśl powyższych zasad była częściowo wyłączona spod wspomnianych ograniczeń — podlega w całości tym ograniczeniom.

3. Minister Odbudowy może w drodze rozporządzeń wydanych w porozumieniu z Ministrem Administracji Publicznej lub Ministrem Ziem Odzyskanych podwyższyć na poszczególnych obszarach Państwa określoną ust. 2 granicę powierzchni użytkowej.

4. Ministrowie Odbudowy i Administracji Publicznej ustalą w rozporządzeniu warunki i tryb zwalniania lokali od ograniczeń, wskazanych w ust. 1.

Art. 7. 1. Budynki uszkodzone, a nienaprawione przez właściciela mogą być naprawione przez:

1) Państwo;
2) związki samorządu terytorialnego;
3) państwowe instytucje i przedsiębiorstwa;
4) instytucje społeczne lub spółdzielnie mieszkaniowe, upoważnione do tego przez wojewódzką władzę administracji ogólnej;
5) zrzeszenia najemców, zorganizowane na podstawie przepisów, jakie wydadzą Ministrowie: Odbudowy, Administracji Publicznej i Ziem Odzyskanych, i upoważnione do dokonania naprawy danego budynku przez wojewódzką władzę administracji ogólnej.

2. Budynki nie naprawione przez właściciela, jeżeli o przydział ich do naprawy nie zabiegają osoby prawne, wymienione w ust. 1, budynki przydzielone do naprawy tym osobom, a przez nie nie naprawione, mogą być zarządzeniem wojewódzkiej władzy administracji ogólnej przekazane do naprawy osobom prawnym nie wymienionym w ust. 1, jak również osobom fizycznym.

3. Budynek uznany będzie za nie naprawiony, jeżeli właściciel bądź osoba, której w myśl ustępów poprzedzających przekazano budynek do naprawy, nie przystępuje do niej w terminie wyznaczonym przez władzę budowlaną albo prowadzi naprawę w sposób uznany przez władzę budowlaną za opieszały, lub nie wykonuje żądania władzy budowlanej co do zabezpieczenia pokrycia kosztów naprawy budynku. O uznaniu budynku za nie naprawiony orzeka władza budowlana.

Art. 8. 1. Zabezpieczenia pokrycia kosztów naprawy budynku można żądać wyłącznie, jeżeli naprawy podejmuje się właściciel bądź osoby prawne i fizyczne, wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 4 i 5 i w ust. 2, a zachodzi uzasadniona obawa, że naprawa nie będzie zakończona w wyznaczonym terminie.

2. Warunki i sposób tego zabezpieczenia określi rozporządzenie Ministra Odbudowy, wydane w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu.

Art. 9. 1. Osoba należąca do kategoryj wymienionych w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 3, uzyskuje z tytułu naprawy po jej ukończeniu prawo użytkowania nieruchomości, której część składową stanowi naprawiony budynek, na taką część okresu amortyzacji budynku, która odpowiada procentowi jego uszkodzenia. Ograniczeń przewidzianych w art. 130 prawa rzeczowego co do zachowania dotychczasowego przeznaczenia oraz przepisów art. 133, 152 i 153 tegoż prawa nie stosuje się.

2. Okresy amortyzacji dla poszczególnych rodzajów budynków ustala Minister Odbudowy w drodze zarządzeń, ogłaszanych w Monitorze Polskim. Procent uszkodzenia budynku powinien być ustalony przez władzę budowlaną przed przystąpieniem do naprawy.

3. O uzyskaniu prawa użytkowania i o terminie jego trwania orzeka władza budowlana z wyłączeniem zwykłej drogi sądowej. Prawo to korzysta z rzeczowego zabezpieczenia i pierwszeństwa przed hipotekami niezależnie od ujawnienia go w księdze wieczystej i bez względu na datę ujawnienia. Będzie ono utrzymane w mocy w przypadkach zmiany osoby właściciela, chociażby ujawnienie jeszcze nie nastąpiło.

4. Ujawnienie przewidziane w ustępie poprzedzającym może nastąpić na wniosek osoby interesowanej na podstawie urzędowego odpisu orzeczenia władzy budowlanej, przewidzianego w ustępie poprzedzającym. Przepis art. 5 ust. 4 zdanie ostatnie stosuje się odpowiednio.

5. Z chwilą wygaśnięcia użytkowania nieruchomość winna być zwrócona właścicielowi wolna od obciążeń z tytułu dokonanej naprawy.

6. Wygaśnięcie prawa użytkowania może za zgodą właściwej władzy nastąpić przed upływem terminu określonego w orzeczeniu przewidzianym w ust. 3, jeżeli właściciel uiści oznaczoną przez tę władzę kwotę. Kwota ta równać się winna przyrostowi wartości budynku osiągniętemu na skutek dokonanej naprawy, a zmniejszonemu w takim stosunku, w jakim pozostaje okres, który upłynął do chwili uiszczenia, do pełnego okresu użytkowania.

7. Władzą właściwą w rozumieniu ustępu poprzedzającego jest ta władza naczelna, której podlega urząd wykonywujący prawo użytkowania albo która sprawuje nadzór nad instytucją lub przedsiębiorstwem, którym prawo to zostało przyznane. Jeśli prawo użytkowania służy związkowi samorządu terytorialnego, władzą tą jest właściwa rada narodowa, której uchwała winna być zatwierdzona przez bezpośrednio wyższą radę narodową. Uchwały wojewódzkich rad narodowych w tym przedmiocie są ostateczne i nie podlegają zaskarżeniu. W przypadku dokonania naprawy z kredytów, objętych działem Ministerstwa Odbudowy, wymagana jest ponadto zgoda Ministerstwa Odbudowy.

8. Zasady ustalania kwot, od których uiszczenia uzależnia się wygaśnięcie użytkowania, określi Minister Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Ziem Odzyskanych i Skarbu w zarządzeniach ogłoszonych w Monitorze Polskim.

9. Wykonanie postanowienia o przywrócenie posiadania oraz orzeczenia o wydanie nieruchomości w rozumieniu dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. z 1946 r. Nr 13, poz. 87, Nr 72, poz. 395 i z 1947 r. Nr 19, poz. 77) nie może nastąpić przed wygaśnięciem prawa użytkowania, a jeśli nie było ono ustanowione, przed stwierdzeniem przez właściwą władzę budowlaną, że nieruchomość (budynek) nie została przekazana do naprawy na podstawie art. 7.

Art. 10. Przepisy art. 9 ust. 1—9 stosuje się odpowiednio w przypadkach, w których naprawa budynków została przekazana osobom prawnym lub fizycznym, wymienionym w art. 7 ust. 1 pkt 4 i 5 oraz ust. 2 z następującymi zmianami:

1) okres użytkowania budynku nie może trwać dłużej niż 20 lat;
2) przedterminowe wygaśnięcie prawa użytkowania uzależnione jest wyłącznie od zgody osoby, której prawo to służy, oraz od uiszczenia kwoty, ustalonej według zasad, o których mowa w art. 9 ust. 6 i 8; po upływie dziesięciu lat od daty powstania prawa użytkowania zgoda tej osoby nie jest wymagana;
3) o wysokości kwoty, wymienionej w punkcie poprzedzającym, orzeka władza budowlana; w ciągu trzech miesięcy od daty doręczenia orzeczenia strony mogą wystąpić do sądu o ustalenie tej kwoty w trybie postępowania niespornego; ustalenie to nastąpi z zachowaniem zasad, o których mowa w art. 9 ust. 6 i 8.

Art. 11. Do czasu całkowitej spłaty pożyczki, udzielonej przez Skarb Państwa lub państwową instytucję kredytową na naprawę budynków, przez osoby wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 4 i 5 i w ust. 2 czynsze należne z tytułu najmu lub dzierżawy naprawionego budynku albo jego części nie podlegają zajęciu przez osoby trzecie, a Skarbowi Państwa i państwowym instytucjom kredytowym służy na nich ustawowe prawo zastawu i ustawowe pierwszeństwo zaspokojenia dla należności z tytułu pożyczki (kapitału, odsetek i kosztów).

IV. Przepisy przejściowe i końcowe.

Art. 12. Minister Odbudowy w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki wyda w drodze rozporządzenia przepisy o dostosowaniu przepisów dekretu niniejszego do budynków zabytkowych.

Art. 13. Budynki naprawione lub których naprawa została rozpoczęta przed dniem 21 listopada 1945 r. przez osoby wymienione w art. 7 ust. 1 pkt 1, 2 i 3 przechodzą w użytkowanie tych osób. Przepisy art. 9 stosuje się odpowiednio. Jako datę powstania prawa użytkowania przyjmuje się datę ukończenia naprawy, a w razie wątpliwości dzień 21 listopada 1945 r.

Art. 14. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Odbudowy w porozumieniu z Ministrami: Administracji Publicznej, Kultury i Sztuki, Skarbu, Sprawiedliwości oraz Ziem Odzyskanych.

Art. 15. 1. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, jednakże przepisy art. 5 stosuje się do kredytów na naprawę budynków udzielonych po dniu 1 sierpnia 1945 r.

2. Jednocześnie w zastosowaniu do lokali objętych niniejszym dekretem, a których remont został rozpoczęty po jego wejściu w życie, traci moc obowiązującą przepis art. 10 lit. c dekretu z dnia 7 września 1944 r. o komisjach mieszkaniowych (Dz. U. R. P. Nr 4, poz. 18).

318.
ROZPORZĄDZENIE
Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego
z dnia 6 czerwca 1947 r
w sprawie wyznaczania organów urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa.

Na zasadzie postanowień art. 108 pkt. 1b rozporządzenia Prezydenta R. P. z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz.U.R.P. Nr 80, poz. 555 z 1936 r.), art. 9 pkt 2 i 4 rozporządzenia Prezydenta R.P. z dnia 22 marca 1928 r. (Dz. U.R.P. Nr 38, poz. 361) zmienionego ustawą z dnia 1 marca 1938 r. (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 132) o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa, oraz § 28 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 31 grudnia 1928 r (Dz. U. R. P. Nr 3, poz. 31 z 1929 r.) o obwodach urzędowego badania i postępowania w związku z badaniem zwierząt rzeźnych i mięsa zarządza się:

§ 1.

Wyznaczanie przez właściwe władze samorządowe lekarzy weterynarii, oglądaczy, trychinoskopistów, oraz ich zastępców na stanowiska organów urzędowego badania, nawet na okres próbny, uzależnione jest od uprzedniego uzyskania zgody Wojewody Śląsko-Dąbrowskiego.

Właściwe władze samorządowe (wydziały powiatowe, zarządy miast i gmin) zobowiązane są przed wyznaczeniem lekarzy weterynarii, oglądaczy i trychinoskopistów, oraz ich zastępców na stanowiska organów urzędowego badania przedkładać Wojewodzie Śląsko-Dąbrowskiemu drogą służbową akta osobowe zainteresowanych kandydatów wraz z uzasadnionymi wnioskami o wyrażenie zgody po myśli przepisu ustępu pierwszego.

§ 2.

Wojewoda Śląsko-Dąbrowski unieważni w każdym wypadku wyznaczenie do urzędowego badania tych lekarzy weterynarii, oglądaczy i trychinoskopistów, oraz ich zastępców, którzy przez zaniedbanie swych obowiązków, lub niesumienne wykonywanie badania przyczynili się do wpuszczenia do obrotu mięsa niezdatnego, mniej wartościowego, lub warunkowo zdatnego do spożycia, albo wbrew obowiązującym przepisom zaniedbali obowiązku zgłoszenia zaraźliwej choroby zwierzęcej.

§ 3.

Zależnie od warunków i ilości poddawanych ubojowi zwierząt w danym obwodzie, Wojewoda Śląsko-Dąbrowski po zasięgnięciu opinii zainteresowanego związku samorządowego ustala na podstawie uchwały Wydziału Wojewódzkiego ilość organów urzędowego badania dla poszczególnych obwodów.

§ 4.

Obsadzanie stanowisk organów urzędowego badania należy do kompetencji właściwego organu związku samorządowego, jednakże Wojewoda Śląsko-Dąbrowski własną decyzją usunie od sprawowania czynności urzędowego badania osobę nie posiadającą wymaganych kwalifikacji.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w Śląsko-Dąbrowskim Dzienniku Wojewódzkim.

Wojewoda:
w/z (—) płk. Ziętek, Wicewojewoda.

319.
ZARZĄDZENIE
Przewodniczącego Wojewódzkiej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Katowicach
z dnia 23 lipca 1947 r.

Na zasadzie § 24 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16 poz. 62) zarządzam ogłoszenie **trzydziestego szóstego wykazu** przedsiębiorstw przechodzących na zasadzie art. 2 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. (Dz. U. R. P. nr 3 poz. 17 na własność Państwa.

Powyższe przedsiębiorstwa przechodzą na własność Państwa w całości wraz z nieruchomym i ruchomym majątkiem i wszelkimi prawami.

Niedokładności w określaniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstw wymienionych w wykazie nie mają znaczenia jeżeli z całości ogłoszenia wynika o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

Związki samorządowe, międzykomunalne, spółdzielnie albo związki spółdzielni mogą zgłosić do Wojewódzkiej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Katowicach swoje prawa do przedsiębiorstw objętych wykazem, **a właściciele przedsiębiorstw mogą ponadto zgłosić zarzuty, że przedsiębiorstwo nie przechodzi albo nie podlega przejęciu na własność Państwa.**

W imieniu związków samorządu terytorialnego i związków międzykomunalnych oraz wszelkich innych instytucyj, które w związku z wojną rozpoczętą w dniu 1 września 1939 r. zostały rozwiązane lub utraciły faktyczną możność działania, mogą zgłosić ich prawa wojewódzkie rady narodowe, lub urzędy wojewódzkie.

Prawa lub zarzuty winny być zgłoszone w Wojewódzkiej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Katowicach w 30-dniowym terminie od daty ogłoszenia wykazu i poparte w miarę potrzeby dowodami.

Uprawnienia przysługujące na podstawie wymienionego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. właścicielowi przedsiębiorstwa przysługują w razie jego nieobecności krewnym w linii prostej (zstępnym, wstępnym, również dzieciom nieślubnym) rodzeństwu, małżonkowi, tudzież osobom sprawującym zarząd przedsiębiorstwa nieobecnego właściciela.

Katowice, dnia 23 lipca 1947 r.

Przewodniczący Komisji:
Dr Stanisław Gronowski

Załącznik do Zarządzenia Przewodniczącego Wojewódzkiej Komisji z dnia 23 lipca 1947 r.

Wykaz Nr 36

L.p.	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	przedmiot	właściciele
1	Oppelner Auto-Verkehrsgesellschaft, Opole	przewóz osób i rzeczy	Zarząd Miejski m. Opola
2	Przedsiębiorstwo Traktorów i Maszyn Rolniczych- Opole, Prudnik, ul. Piastowska 47, ul. Piastowska 45, ul. Prażyńska 9	remonty traktorów i maszyn rolniczych	Kurzweil, Zimon i Schwarzer Józef
3	Emil Daber - Komanditgesellschaft. Bielsko, ul. Batorego 21	konfekcja	Emil Daber Maks Merschenz

320.

ZARZĄDZENIE

Przewodniczącego Wojewódzkiej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Katowicach

z dnia 24 lipca 1947 r.

Na zasadzie § 24 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16 poz. 62) zarządzam ogłoszenie **trzydziestego siódmego wykazu** przedsiębiorstw przechodzących na zasadzie art. 3 ustawy z dnia 3 stycznia 1946 r. Dz. U. R. P. nr 3 poz. 17 na własność Państwa.

Powyższe przedsiębiorstwa przechodzą na własność Państwa w całości wraz z nieruchomym i ruchomym majątkiem i wszelkimi prawami.

Niedokładności w określaniu nazwy lub przedmiotu przedsiębiorstw wymienionych w wykazie nie mają znaczenia jeżeli z całości ogłoszenia wynika o jakie przedsiębiorstwo chodzi.

Związki samorządowe, międzykomunalne, spółdzielnie albo związki spółdzielni mogą zgłosić do Wojewódzkiej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Katowicach swoje prawa do przedsiębiorstw objętych wykazem, **a właściciele przedsiębiorstw mogą ponadto zgłosić zarzuty, że przedsiębiorstwo nie przechodzi albo nie podlega przejęciu na własność Państwa.**

W imieniu związków samorządu terytorjalnego i związków międzykomunalnych oraz wszelkich innych instytucyj, które w związku z wojną rozpoczętą w dniu 1 września 1939 r. zostały rozwiązane lub utraciły faktyczną możność działania, mogą zgłaszać ich prawa wojewódzkie rady narodowe, lub urzędy wojewódzkie.

Prawa lub zarzuty winny być zgłoszone w Wojewódzkiej Komisji do spraw upaństwowienia przedsiębiorstw w Katowicach w 30-dniowym terminie od daty ogłoszenia wykazu i poparte w miarę potrzeby dowodami.

Uprawnienia przysługujące na podstawie wymienionego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. właścicielowi przedsiębiorstwa przysługują w razie jego nieobecności krewnym w linii prostej (zstępnym, wstępnym, również dzieciom nieślubnym) rodzeństwu, małżonkowi, tudzież osobom sprawującym zarząd przedsiębiorstwa nieobecnego właściciela.

Katowice, dnia 24 lipca 1947 r.

Przewodniczący Komisji:
Dr Stanisław Gronowski

Wykaz Nr 37

Załącznik do Zarządzenia Przewodniczącego Wojewódzkiej Komisji z dnia 24 lipca 1947 r.

L. p.	Nazwa i siedziba przedsiębiorstwa	przedmiot	właściciele
1	Tartak Zawiercie I, Zawiercie, ul. Grunwaldzka 25, pow. Zawiercie	tartak	Abram Pachter Efroim Lejzor Szwarc, Chil Icek Szwarc, Chaskiel vel Henryk Szwarc

321.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

Wydział Ogólny Warszawa, dnia 17 czerwca 47 r.
Nr O. Org. 52a/19/47

PISMO OKÓLNE

w sprawie udzielenia exequatur Konsulowi Francji w Szczecinie.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych pismem z dnia 20 maja 1947 r. powiadomiło Ministerstwo Ziem Odzyskanych, iż Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej uznał Pana Jacques Leguèbe w charakterze Konsula Francji na obszar województwa szczecińskiego z siedzibą w Szczecinie i jego listom komisyjnym udzielił exequatur.

Podając powyższe do wiadomości Urząd Wojewódzki, prosi o użyczanie Panu Jacques Leguèbe wszelkiej należytej pomocy przy spełnianiu jego obowiązków.

Za Wojewodę:
(—) Dr Bałowski, w/z Naczelnika Wydziału Ogólnego.

322.

URZĄD WOJEWÓDZKI ŚLĄSKO-DĄBROWSKI

Wydział Ogólny Katowice, dnia 1 lipca 1947 r.
Nr O. Spec. 52/a/16/47

PISMO OKÓLNE

w sprawie udzielenia exequatur Konsulowi Francji we Wrocławiu.

Ob. Ob. Starostowie Powiatowi i Prezydenci miast wydzielonych.

Ministerstwo Spraw Zagranicznych powiadomiło pismem z dnia 20 maja br. iż Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej uznał Pana Guy Monge w charakterze Konsula Francji na obszar Województwa wrocławskiego z siedzibą we Wrocławiu i jego listom komisyjnym udzielił exequatur.

Podając powyższe do wiadomości Urząd Wojewódzki prosi zgodnie z reskryptem Ministerstwa Ziem Odzyskanych z dnia 17. 6. br. o użyczanie p. Guy Monge wszelkiej należytej pomocy przy spełnianiu jego obowiązków służbowych.

Dr. Bałowski,
w/z Naczelnika Wydziału Ogólnego.

323.

ZARZĄDZENIE

Starosty Powiatowego w Katowicach

z dnia 21 lipca 1947 r.

w sprawie zamknięcia ruchu wszelkich pojazdów na drodze wojewódzkiej Chorzów—Zabrze.

Na podstawie § 33 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych i Ministra Spraw Wewnętrznych, z dnia 26. czerwca 1924 r. regulującego używanie i ochronę dróg (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 611 oraz § 69 ust. (2) rozporządzenia Ministra Komunikacji, Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych z dnia 27 października 1937 r wydanego w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o ruchu pojazdów mechanicznych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 85, poz. 616) zarządzam co następuje:

§ 1. Zamyka się ruch wszelkich pojazdów na drodze wojewódzkiej Chorzów—Zabrze na odcinku między Piaśnikami i Chebziem od km 16,4 do km 18,5 na terenie powiatu katowickiego na czas od dnia 27. VII. 1947 r. do dnia 30. IX. 1947 r. z powodu przebudowy drogi.

§ 2. Przez czas zamknięcia odcinka drogi, o którym mowa w § 1 objazd powinien się odbywać drogami: powiat. przez Piaśniki—Świętochłowice—Zgoda—N. Bytom—Chebzie.

§ 3. Winni przekroczenia przepisów niniejszego zarządzenia będą karani w drodze administracyjnej na podstawie art. art. 21, 21a, 21b, ustawy z dnia 7 października 1921 r. o przepisach porządkowych na drogach publicznych (Dz. U. R. P. Nr 89, poz. 656) w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr 18, poz. 151) grzywną do 10.000,— zł lub karą aresztu do 6 tygodni, albo obu karami łącznie

§ 4. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 27. VII. 1947 r.

Starosta: (—) dr Łaszcz

DZIAŁ NIEURZĘDOWY

OGŁOSZENIE SĄDOWE.

Sąd Grodzki w Mysłowjcach obwieszcza, że wszczął postępowanie o uznanie następujących osób za zmarłe:

1) Z wniosku Anny Szczęsnej z domu Stokłosa, zamieszkałej w Szopienicach, ul. Krakowska 43:
— Ludwika Szczęsnego, lat 38, robotnika, byłego żołnierza armii niemieckiej od 1944 r., zamieszkałego ostatnio w Szopienicach (Zg 91/47).

2) Z wniosku Marty Waluś z domu Musioł, zamieszkałej w Brzęczkowicach, ul. Stadionowa 15:
— Karola Walusia, lat 44, urzędnika celnego, powołanego w roku 1943 do wojska niemieckiego, zamieszkałego ostatnio w Mysłowicach-Brzęczkowice (Zg 99/47).

3) Z wniosku Róży Spiegel z domu Frajer, zamieszkałej w Dąbrówce Małej, ul. Dytrycha 10:
— Maksymiliana Spiegel'a, lat 34, hutnika, byłego żołnierza armii niemieckiej od 1943 r., zamieszkałego ostatnio w Dąbrówce Małej (Zg 145/47).

4) Na wniosek Elżbiety Szczygieł z domu Pielok, zamieszkałej w Janowie Śl., ul. Wolności 104:
— Jana Szczygła (Szczygieł) lat 41, robotnika górniczego, byłego żołnierza armii niemieckiej od 1944 r., zamieszkałego ostatnio w Janowie Śl. (Zg 159/47).

5) Na wniosek Agnieszki Nawa z domu Gembala, zamieszkałej w Mysłowicach, ul. Sienkiewicza 15:
— Józefa Nawę, lat 32, byłego żołnierza wojsk polskich od marca 1939 r., zamieszkałego ostatnio w Mysłowicach (Zg 160/47)).

6) Na wniosek Emilii Rozmus z domu Ziajka, zamieszkałej w Chełmie, pow. Pszczyna.
— Teodora Rozmusa, lat 43, kolejarza, zaginionego 28. 1. 1945 r. podczas działań wojennych w okolicy „Karsznicy", zamieszkałego ostatnio w Chełmie (Zg 163/47).

7) Z wniosku Agnieszki Filipek z domu Krupa, zamieszkałej w Dąbrówce Małej, ul. Oświęcimska 7:
— Eryka Pohl'a, lat 39, robotnika, zaginionego w marcu 1945 r. w okolicy Gliwic, zamieszkałego ostatnio w Dąbrówce Małej (Zg 165/47).

8) Z wniosku Wandy Piwko z domu Sowa, zamieszkałej w Dąbrówce Małej, ul. Hallera 2:
— Józefa Piwki, lat 33, hutnika, byłego żołnierza armii niemieckiej, zaginionego 6. 11. 1943 r. na froncie wschodnim, zamieszkałego ostatnio w Dąbrówce Małej (Zg 169/47).

9) Z wniosku Elfrydy Buske z domu Behr, zamieszkałej w Szopienicach, ul. Kowalska 4:
— Karola Buske'go, lat 26, ślusarza, byłego żołnierza armii niemieckiej, zaginionego w roku 1944, zamieszkałego ostatnio w Wriesen nad Odrą (Zg 172/47).

10) Z wniosku Hildegardy Kurek z domu Gabrysz, zamieszkałej w Szopienicach, ul. Sobieskiego 9;
— Emila Kurka, lat 30, robotnika, kolejowego, byłego żołnierza armii niemieckiej, zaginionego w styczniu 1945 r., zamieszkałego ostatnio w Szopienicach (Zg 174/37).

11) Z wniosku Róży Kowolik, z domu Palasz, zamieszkałej w Janowie, ul. Oświęcimska 11:
— Karola Kowolika, lat 48, robotnika kopalnianego, zaciągniętego w sierpniu 1939 r. do armii polskiej, zamieszkałego ostatnio w Szopienicach (Zg 175/47).

12) Z wniosku Klary Kurdziej z domu Stefani, zamieszkałej w Szopienicach:
— Wiktora Kurdzieja, lat 45, szofera, byłego żołnierza armii niemieckiej, zaginionego w styczniu 1945 r., zamieszkałego ostatnio w Szopienicach (Zg 181/47).

13) Z wniosku Anny Stefani z domu Szendera, zamieszkałej w Szopienicach:
— Emila Stefani'ego, lat 33, blacharza, byłego żołnierza armii niemieckiej, zaginionego w maju 1944 r., zamieszkałego ostatnio w Szopienicach (Zg 182/47).

14) Z wniosku Łucji Wróbel z domu Magiera, zamieszkałej w Szopienicach, ul. Oświęcimska 88:
— Stefana Wróbla, lat 36, hutnika, byłego żołnierza armii niemieckiej, zaginionego w styczniu 1943 r., zamieszkałego ostatnio w Szopienicach (Zg 184/47).

15) Z wniosku Bronisławy Łuszczyk z domu Świątloch, zamieszkałej w Janowie, ul. Mikołowska 26:
— Jerzego Łuszczyka, lat 33, robotnika kopalnianego, byłego żołnierza armii niemieckiej, zamieszkałego ostatnio w Janowie (Zg 191/47).

Sąd wzywa wymienionych zaginionych, aby w terminie 3 miesięcy od daty ogłoszenia zgłosili się do Sądu, gdyż w przeciwnym razie będą uważani za zmarłych, zaś osoby, które mogą udzielić wiadomości o zaginionych, aby w terminie powyższym doniosły o tym Sądowi.

Sąd Grodzki w Mysłowicach.

OGŁOSZENIE O ZAMKNIĘCIU DROGI.

Powiatowy Zarząd Drogowy w Bielsku podaje do wiadomości, że z powodu przebudowy, droga wojewódzka Bielsko—Dziedzice na odcinku od km 1,550 do km 3,800 na terenie gmin Stare Bielsko i Komorowice w okresie od **dnia 23 lipca do dnia 20 sierpnia 1947 r.** zostanie zamknięta dla wszelkiego ruchu kołowego.

Objazd w czasie przerwy w komunikacji odbywać się będzie drogami o twardej nawierzchni powiatu bialskiego, wojew. Krakowskiego przez Biała i Komorowice.. PAP. 45

ZGUBIONE DOKUMENTY

Unieważnia się skradzione prawo jazdy nr 18318, wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na nazwisko H a r t m a n Reinhold — Gliwice. 263

Unieważnia się skradzioną kartę rejestracyjną nr B-65672, wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, oraz prawo jazdy (czerwone) wystawione na nazwisko Lissowski Jan, Michałkowice. 264

Unieważnia się skradzioną kartę ewidencyjną samochodu „Ford" D-68434 wystawioną przez Okręgowy Urząd Samochodowy — Katowice, prawo jazdy (czerwone), wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Rzeszowie, oraz kartę ewakuacyjną, na nazwisko Żeromski Roman — Katowice, ul. Młyńska 12, m. 9. 265

Unieważnia się zgubione prawo jazdy (zielone) nr 15570, wystawione przez Okręgowy Urząd Samochodowy w Katowicach, na nazwisko Kaleta Ernest — Tarnowskie Góry. 266

RED. I ADMIN.: Urz. Woj. Śl.-D., ul. Jagiellońska 25 I. p. red.-pok. 250, tel. 120 i 374 Adm pok. 345, tel. 348. *ZA REDAKCJĘ: Dr Piotr Bałowski.*

PRENUMERATA roczna 1200,— zł Prenumerata powinna być opłacana w dwóch ratach półrocznych po 600.— zł w miesiącach styczniu i lipcu Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów Śląsko-Dąbrowskiego Dziennika Wojewódzkiego należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru: późniejsze reklamacje będą uwzględniane tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru. Cena numeru pojedynczego jest zależna od objętości numeru.

CENY OGŁOSZEŃ: Za 1 mm szpalty redakcyjnej szerok. 82 mm 10.— zł. druk borgis lub petyt. Tabelaryczne i cyfrowe za 1 mm szpalty 50% więcej. O zagubionych dokumentach za wyraz 10,— zł. Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu. Za terminowy druk ogłoszeń wydawnictwo nie odpowiada. Rękopisów nie zwraca się.

Wszelkie należności z tytułu prenumeraty i opłat za ogłoszenia uiszczać należy wyłącznie za pośrednictwem Pocztowej Kasy Oszczędności Oddział w Katowicach na konto czekowe Nr III-4121. Do inkasa należności nikt nie jest upoważniony **Cena 50.— zł.**

Tłoczono w Drukarni Państwowej Nr 1. (dawn. Drukarnia Urzędu Wojew. Śląsko-Dąbrowskiego) Katowice. Francuska 33 w podw., tel. 327-64

R - 26217